

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (การบริหารทรัพยากรป่าไม้และสิ่งแวดล้อม)

ปริญญา

การบริหารทรัพยากรป่าไม้และสิ่งแวดล้อม

โครงการสหวิทยาการระดับบัณฑิตศึกษา

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบการการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ จังหวัด นครราชสีมา

Visitors' Opinion Towards Visitor Number Restriction Regulation of Khao Yai National Park, Nakhon Ratchasima Province

นามผู้วิจัย นายพีรสิน อางเอี่ยม

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.รรชนี เอมพันธุ์, Ph.D.)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

(รองศาสตราจารย์สันต์ เกตุปราณีต, Ph.D.)

ประธานสาขาวิชา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิจักขณ์ ฉิมโถม, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญญา ธีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ _____ เดือน _____ พ.ศ. _____

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบการการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติ
เขาใหญ่ จังหวัด นครราชสีมา

Visitors' Opinion Towards Visitor Number Restriction Regulation of Khao Yai National Park,
Nakhon Ratchasima Province

โดย

นายพีรสิน อางเอี่ยม

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารทรัพยากรป่าไม้และสิ่งแวดล้อม)

พ.ศ. 2553

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พิรสิน อาจเอี่ยม 2553: ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบการการจำกัดจำนวน
นักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา ปริญญาวิทยาศาสตร
มหาบัณฑิต (การบริหารทรัพยากรป่าไม้และสิ่งแวดล้อม) สาขาวิชาการบริหารทรัพยากรป่าไม้
และสิ่งแวดล้อม โครงการสหวิทยาการระดับบัณฑิตศึกษา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
หลัก: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.ชนิ เอ็มพันธุ์, Ph.D. 78 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานด้านเศรษฐกิจสังคมของนักท่องเที่ยว
รูปแบบการเดินทาง ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดการท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่
ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อมาตรการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว และทดสอบสมมุติฐาน
ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลทางสังคมเศรษฐกิจบางประการของนักท่องเที่ยวกับระดับความคิดเห็น
ของนักท่องเที่ยวที่มีต่อมาตรการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ โดยการใช้
แบบสอบถามรวบรวมข้อมูลจากนักท่องเที่ยวชาวไทยที่ไปเยือนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ จำนวน
370 ตัวอย่าง และวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยว โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ค่าร้อยละและ
ค่าเฉลี่ย และทดสอบสมมุติฐาน โดยวิธีไคสแควร์

ผลการศึกษาพบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาที่อยู่อาศัยในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
คิดเป็น ร้อยละ 32.40 มีการศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 65.1 เป็นนักเรียนนักศึกษา ร้อยละ 31.4 มี
รายได้ต่อเดือนอยู่ในช่วง 10,001 – 15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 28.60 โดยร้อยละ 58.9 เคยมาเยือน
อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่มาก่อน รูปแบบการเดินทางมีเยือนเขาใหญ่ ส่วนใหญ่มากับกลุ่มเพื่อน ร้อยละ
53.5 โดยรถยนต์ส่วนตัวร้อยละ 67.8 มีการพักค้างในอุทยานแห่งชาติ ร้อยละ 73.2 และมีจุดประสงค์
ในการมาเยือน 3 ลำดับแรกคือ เพื่อการพักผ่อน ถ่ายรูป และศึกษาธรรมชาติ โดยนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ ร้อยละ 62.2
เห็นด้วยอย่างมากต่อระเบียบการการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว รองลงมาเห็นด้วย
ปานกลางร้อยละ 25.1 ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลทางสังคมเศรษฐกิจบางประการของ
นักท่องเที่ยวกับระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อระเบียบการการจำกัดจำนวน
นักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่พบว่า ภูมิลำเนาที่อยู่อาศัย และประสบการณ์การมาเยือน
อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ มีผลต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Phirasin Artaiem 2010: Visitors' Opinion Towards Visitor Number Restriction Regulation of Khao Yai National Park, Nakhon Ratchasima Province. Master of Science (Forest Resource and Environmental Administration), Major Field: Forest Resource and Environmental Administration, Interdisciplinary Graduate Program. Thesis Advisor: Assistant Professor Datchanee Emphan, Ph.D. 78 pages.

The main objectives of this study were to study the visitors' social economics status information, travel patterns, knowledge and understanding of tourism concepts and visitors' opinion toward restriction regulation of visitor number at Khao Yai National Park. The hypothesis testing concerning the relationship between some socioeconomics information and the visitors' opinion toward visitor number restriction regulation at Khao Yai National Park was also examined. The 370 Thai visitors at Khao Yai National Park were the sample of study and answered the questionnaires. The data was analyzed by using descriptive statistics such as the percentage and the mean as well as the hypothesis testing was used by Chi square method.

The result of the study found that majority of visitors has domicile in Northeast region (32.4%), graduated bachelor degree (65.1%), the occupation was students (31.4%), monthly income was between 10,001 – 15,000 baht (28.6%), and was ever visited Khao Yai National Park (58.9%). Most of the respondents has the travel pattern in friend groups (53.5%), traveled by own cars (67.8%) and stayed overnight in Khao Yai National Park (73.2%). The three highest ranked objectives of the visiting were relaxing, photographing and nature study. Majority of visitors were highly agreed with visitor number restriction regulation (62.2%) and the rest was moderately agreed (25.1%). The relationship between some socioeconomics information of the visitors and the visitors' opinion toward visitor number restriction regulation at Khao Yai National Park was found that the domicile and visiting experiences were related to the visitor's opinion towards visitor number restriction regulation at Khao Yai National Park at 0.05 level of statistical significance.

Student's Signature

Thesis Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ เนื่องจากได้รับความอนุเคราะห์ และความร่วมมือจากหลายฝ่าย โอกาสนี้ใคร่ขอกราบขอบคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดรชนี เอมพันธุ์ ประธานกรรมการที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร.สันต์ เกตุปราณีต กรรมการที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิจักขณ์ ฉิมโฉม ประธานสาขาวิชา ที่กรุณาให้คำแนะนำ และตรวจสอบ แกไขวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จนเสร็จสมบูรณ์

ผู้วิจัยใคร่ขอขอบคุณประชาชนที่อยู่อาศัยในเขตพื้นที่ใกล้เคียงกับเขาใหญ่ นักท่องเที่ยวภายในเขาใหญ่ และเจ้าหน้าที่ทุกท่าน โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวได้ให้ความร่วมมือตอบแบบสอบถาม และให้ข้อมูลต่างๆ ที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ในท้ายที่สุดนี้ ผู้วิจัยขอกราบเท้าบิดา มารดาที่เคารพ และขอขอบคุณนิรติศัย กัลย์จาก กรรมการผู้จัดการ Kantana Movie Town (2002) Co., Ltd. รวมถึงผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่าน ที่ได้ให้ความร่วมมือ ช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยสามารถเขียนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงลงได้ด้วยดี ซึ่งผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ จะสามารถก่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด และส่งเสริมการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ให้เกิดประโยชน์และคงความอุดมสมบูรณ์อย่างยั่งยืนต่อไป

พริสนิ อางเอี่ยม

ตุลาคม 2553

สารบัญ

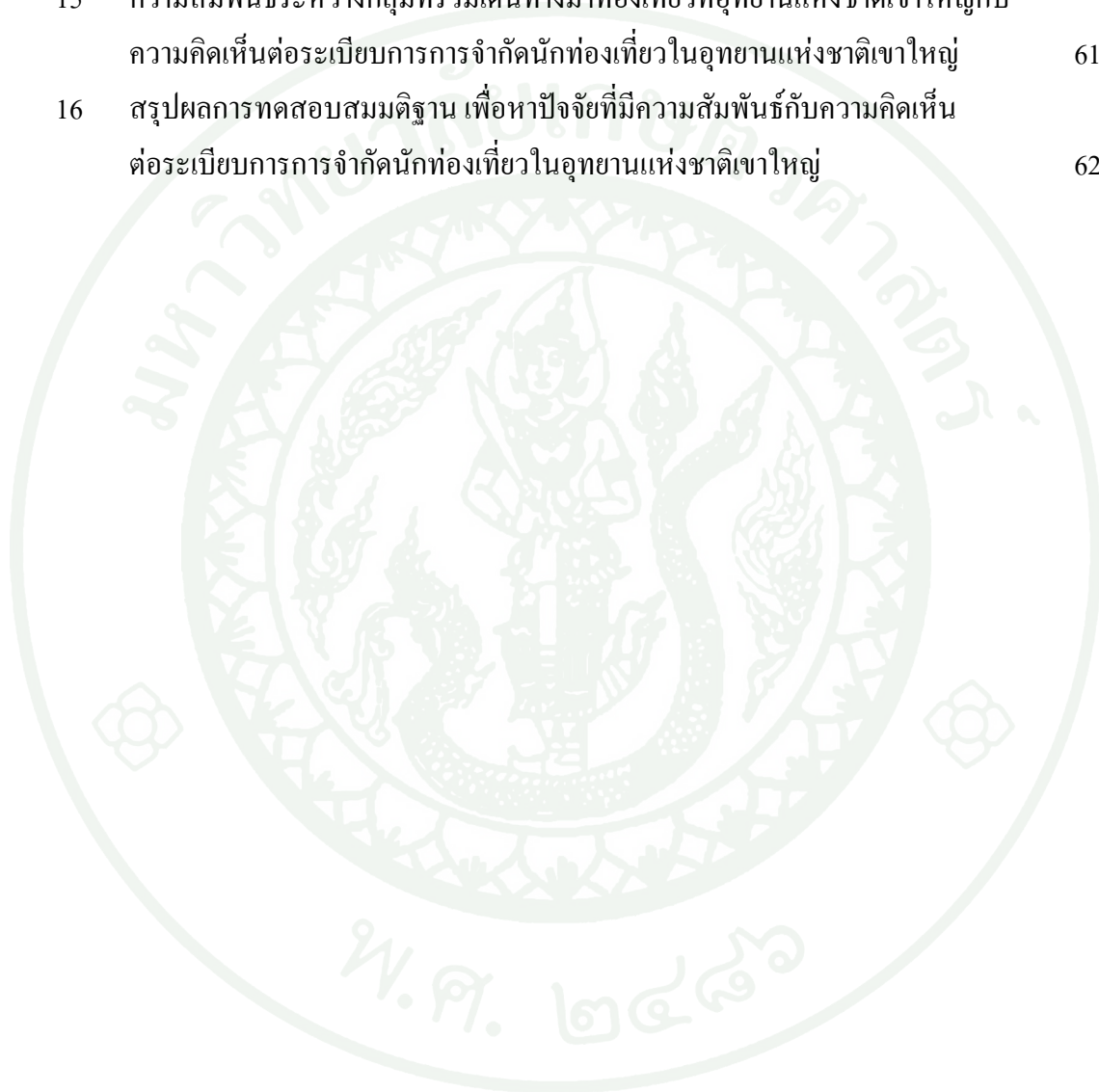
	หน้า
สารบัญ	(1)
สารบัญตาราง	(2)
สารบัญภาพ	(4)
คำนำ	1
วัตถุประสงค์	3
การตรวจเอกสาร	5
อุปกรณ์และวิธีการ	36
อุปกรณ์	36
วิธีการ	36
ผลและวิจารณ์	40
สรุปและข้อเสนอแนะ	65
สรุป	65
ข้อเสนอแนะ	66
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	67
ภาคผนวก	71
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	78

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	พันธุ์ไม้บางชนิดที่สำรวจพบในอุทยานแห่งชาติ	31
2	สถิตินักท่องเที่ยวที่เข้ามาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ระหว่างปี พ.ศ.2542–2551	32
3	จำนวนและร้อยละของข้อมูลเกี่ยวกับนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่	42
4	คะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา	45
5	ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่	46
6	คะแนนความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อมาตรการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่	49
7	ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อมาตรการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่	50
8	ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิสำเนาที่อยู่อาศัยกับความคิดเห็นต่อมาตรการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่	54
9	ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความคิดเห็นต่อมาตรการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่	55
10	ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความคิดเห็นต่อมาตรการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่	56
11	ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อเดือนกับความคิดเห็นต่อมาตรการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่	57
12	ความสัมพันธ์ระหว่างการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่กับความคิดเห็นต่อมาตรการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่	58
13	ความสัมพันธ์ระหว่างการพักค้างแรมที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่กับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่	59
14	ความสัมพันธ์ระหว่างพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่กับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่	60

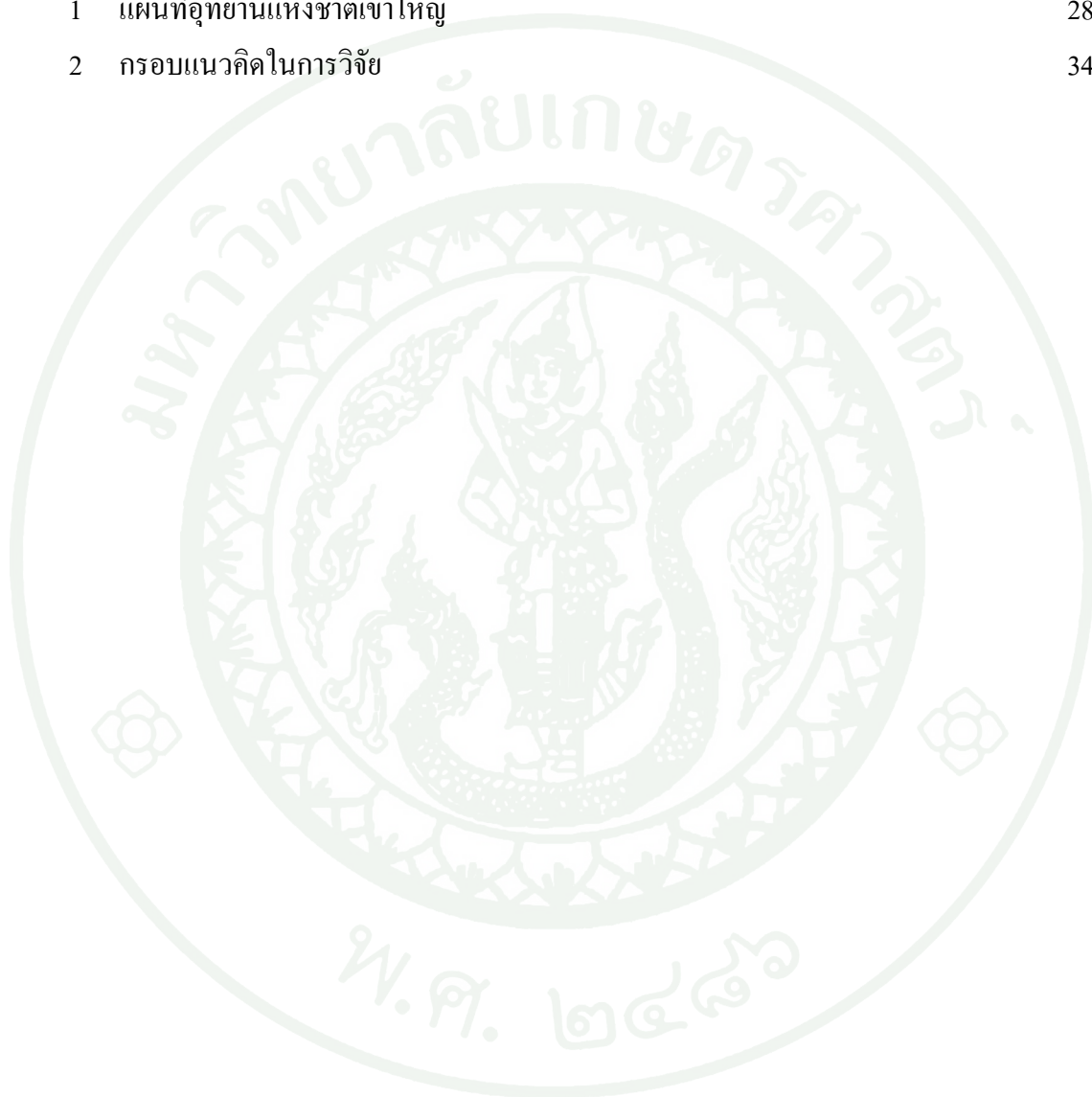
สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
15	ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่กับ ความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่	61
16	สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน เพื่อหาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็น ต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่	62

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1 แผนที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่	28
2 กรอบแนวคิดในการวิจัย	34

ได้เพิ่มจำนวนขึ้น เป็นผลดีในด้านเศรษฐกิจ อย่างไรก็ตาม การเพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยวจนเกินขีดความสามารถในการรองรับได้ของพื้นที่ ก่อให้เกิดปัญหาในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ เพื่อรองรับการใช้ประโยชน์ของนักท่องเที่ยว เช่น ปัญหาความแออัด สิ่งอำนวยความสะดวกไม่เพียงพอ ทรัพยากรธรรมชาติเสื่อมโทรม และเป็นผลเสียต่อการท่องเที่ยวในระยะยาวด้วย

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ต่อระเบียบการการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว และเสนอแนะแนวทางการจัดการเพื่อควบคุมผลกระทบจากการท่องเที่ยวสำหรับอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานและแนวทางสำหรับการจัดการทรัพยากรนันทนาการให้อำนวยประโยชน์ได้สูงสุดและยั่งยืนตลอดไป และสอดคล้องกับหลักการจัดการอุทยานแห่งชาติ

วัตถุประสงค์

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักท่องเที่ยวที่มาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อระเบียบการการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา
3. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อระเบียบการการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา

นิยามศัพท์

นักท่องเที่ยว หมายถึง นักเรียน นักศึกษา และประชาชนทั่วไปที่เป็นชาวไทย ที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยว ศึกษางาน ถ่ายภาพ สัมมนา ที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา

ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว หมายถึง การแสดงออกทางด้าน ความรู้สึก ความเชื่อ การตัดสินใจ โดยอาศัยความรู้ การรับรู้ ความต้องการ ความพึงพอใจ ทศนคติ ทักษะประสบการณ์ และสภาพแวดล้อม ซึ่งความคิดเห็นของแต่ละบุคคลอาจจะเป็นที่ยอมรับ หรือปฏิเสธจากบุคคลอื่นได้

การรับรู้ข่าวสาร หมายถึง แหล่งหรือสื่อต่าง ๆ ที่นักท่องเที่ยวได้รับรู้ รับทราบข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับงานศึกษาแหล่งท่องเที่ยว พื้นที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ ข่าวสาร วารสาร วิทยุ โทรทัศน์ ฯลฯ

กิจกรรมให้บริการการศึกษาดูงาน หมายถึง การบรรยายให้ความรู้ ด้านสัตว์ป่า และป่าไม้ การแจกเอกสารความรู้ การอบรมชี้แจงความรู้ การดูงาน ป้ายสื่อความหมาย เส้นทางเดินศึกษาทางธรรมชาติ ในการให้ความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติป่าไม้และสัตว์ป่า

การให้บริการ การบริการที่งานศึกษาแหล่งท่องเที่ยวบริเวณอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ จัดให้แก่นักเรียน นักศึกษาและประชาชนทั่วไป ในลักษณะการให้บริการด้านต่าง ๆ นอกเหนือจากการบริการสิ่งอำนวยความสะดวก สิ่งก่อสร้างและสถานที่ เช่นความปลอดภัย การให้คำแนะนำให้ ความรู้ ความเพลิดเพลิน เป็นต้น

การตรวจเอกสาร

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการตรวจเอกสาร แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. แนวความคิดที่เกี่ยวกับความคิดเห็น
2. แนวความคิดเกี่ยวกับนักท่องเที่ยวและพฤติกรรมนักท่องเที่ยว
3. แนวความคิดเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ
4. แนวความคิดเกี่ยวกับการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร
5. แนวความคิดและหลักการเกี่ยวกับการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติ
6. อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
8. กรอบแนวคิดในการวิจัย
9. สมมติฐานในการวิจัย

แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น

1. ความหมายของความคิดเห็น

เมื่อกล่าวถึงความหมายของความคิดเห็น ได้มีผู้ให้ความหมายไว้อย่างหลากหลาย ซึ่งผู้ศึกษาวิจัยได้ทำการค้นคว้ารวบรวมมานำเสนอไว้พอสังเขป ดังต่อไปนี้

Morgan and King (1971) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกที่เกิดขึ้นจากทัศนคติในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง อาจเป็นการยอมรับ หรือต่อต้านสถานการณ์บางอย่างของบุคคล หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีอาจบอกได้ว่าเป็นการถูกต้องหรือไม่

Best (1977) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกทางด้านความเชื่อ และความรู้สึกแต่ละบุคคลโดยการพูด

Webster (1996) กล่าวว่า ความคิดเห็น คือ ทรศนะ การพิจารณาตัดสินใจ หรือการประเมินในใจเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (particular matter) ความคิดเห็นจึงเป็นความรู้สึกในใจ และถ้า

ความคิดเห็นนั้นถูกยึดถืออย่างมั่นคงก็จะกลายเป็นความเชื่อมั่น (conviction) ส่วนทัศนนะ (view) เป็นความคิดเห็นที่ถูกต่อเติมด้วยอคติ (bias) ไม่มากนักน้อย

ราชบัณฑิตยสถาน (2532) ได้บัญญัติคำว่า ความคิดเห็นตรงกับคำว่า Opinion ในภาษาอังกฤษว่าหมายถึง 1) ข้อพิจารณาจากการใช้ปัญญาความคิดประกอบถึงแม้จะไม่ได้อาศัยหลักฐานพิสูจน์ยืนยันได้เสมอไปก็ตาม 2) ทัศนะหรือประมาณการเกี่ยวกับเนื้อหาหรือประเด็นใดประเด็นหนึ่ง 3) คำแถลงที่ยอมรับนับถือกันว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญในหัวข้อปัญหาที่มีผู้นำมาขอปรึกษา คำว่าความคิดเห็นมีความหมายใกล้เคียงกับคำว่าเจตคติ

จำลอง (2534) กล่าวว่าความคิดเห็น คือ ความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในลักษณะที่ไม่ลึกซึ้ง หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นการแสดงออกของทัศนคติก็ได้ สังเกต และวัดได้จากคน

นพมาศ (2542) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นส่วนที่มนุษย์ได้แสดงออกมาโดยการพูดหรือการเขียน มนุษย์นั้นจะพูดจากใจจริง พูดตามสังคม หรือพูดเพื่อเอาใจผู้ฟังก็ตาม แต่เมื่อพูดหรือเขียนออกไปแล้วก็ทำให้เกิดผลได้ คนส่วนใหญ่มักถือว่าสิ่งที่มนุษย์แสดงออกมานั้นเป็นสิ่งที่สะท้อนถึง ความในใจ

ศรีสุรางค์ และคณะ (2542) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นพฤติกรรมที่มีลักษณะเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของมนุษย์ และมีรูปแบบที่ซับซ้อน เป็นผลมาจากกระบวนการทางสมองจะเกี่ยวข้องกับ ประสบการณ์ในอดีต

โดยสรุป ความคิดเห็น คือ การแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด ของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งแต่ละคนจะมีการแสดงออกถึงความคิดเห็นแตกต่างกันออกไป ซึ่งอาจจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้ และอาจจะได้รับการยอมรับหรือปฏิเสธจากผู้อื่นก็ได้

2. ความสำคัญของความคิดเห็น

การสำรวจความคิดเห็น เป็นการศึกษารูสึกของบุคคล หรือกลุ่มคน ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งแต่ละคนจะแสดงความเชื่อ ความรู้สึกใดๆ ออกมาโดยการพูด การเขียน เป็นต้น การสำรวจความคิดเห็นจะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนนโยบายต่างๆ การเปลี่ยนแปลงนโยบาย หรือการ

เปลี่ยนแปลงระบบงานรวมทั้งในการฝึกหัดการทำงานด้วยเพราะจะทำให้การทำงานต่างๆ เป็นไป ด้วยความเรียบร้อย และเป็นไปด้วยความพอใจของผู้ร่วมงาน

Foster (1971) กล่าวว่า ความคิดเห็นเกิดจากประสบการณ์ตรงและประสบการณ์อ้อมที่ บุคคล หมู่คณะ หรือเรื่องราวต่างๆ โดยความคิดเห็นที่ถือว่าเป็นประสบการณ์ตรงเกิดจากการที่ได้ พบเห็นคุ้นเคย การพบปะโดยตรง ส่วนประสบการณ์ทางอ้อมเกิดจากการได้ยินได้ฟัง เห็นจากรูป ถ่าย หรือจากการอ่านหนังสือโดยไม่ได้เห็นของจริง รวมทั้งเกิดจากระบบค่านิยมและการตัดสินใจ ด้วยค่านิยม เพราะเห็นว่าคนแต่กลุ่มมีค่านิยมและการตัดสินใจไม่เหมือนกันจึงมีความคิดเห็นต่อสิ่ง เดียวกันที่แตกต่างกัน

Best (1986) กล่าวว่า ในการศึกษาถึงความคิดเห็นต่างๆ ส่วนมากจะใช้วิธีแบบวิจัยตลาด ได้แก่ การซักถาม สอบถาม บันทึกไว้และรวบรวมไว้เป็นข้อมูล ซึ่ง Best ได้เสนอแนะว่า วิธีที่ง่าย ที่สุดในการที่จะบอกถึงความคิดเห็นก็คือ การแสดงให้เห็นถึงจำนวนร้อยละของคำตอบในแต่ละ ข้อความ เพราะจะทำให้เห็นว่า ความคิดเห็นจะออกมาในลักษณะเช่นไร และจำได้สามารถทำตาม ข้อคิดเห็นเหล่านั้นได้หรือไม่ในการวางแผนนโยบายใดๆ ก็ตาม ความคิดเห็นที่วัดออกมาจะทำให้ ผู้บริหารเห็นสมควรหรือไม่ ในอันที่จะดำเนินนโยบายหรือล้มเลิกไป

3. ประเภทของความคิดเห็น

สุชา (2524) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นส่วนหนึ่งของทัศนคติ ซึ่งนักจิตวิทยาสังคมได้แบ่ง ทัศนคติออกเป็น 2 ประเภท คือ

3.1 ทัศนคติทางบวก หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่พร้อมจะเข้าหา หรือเมื่อเกิดความรู้ สึกชอบหรือพอใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

3.2 ทัศนคติทางลบ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่พร้อมจะหลีกเลี่ยงหนีเมื่อเกิดความรู้สึกไม่ ชอบหรือไม่พอใจต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด

4. ปัจจัยที่ทำให้เกิดความคิดเห็น

Oskamp (1977) ได้สรุปถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเกิดความคิดเห็นไว้ ดังนี้

1. ปัจจัยทางด้านพันธุกรรมหรือสรีระ เกี่ยวกับอวัยวะต่างๆ ของบุคคลที่ใช้รับรู้หรือความผิดปกติของอวัยวะความบกพร่องของอวัยวะ ซึ่งมีผลต่อความคิดเห็นดีหรือไม่ดีของบุคคลภายนอก
2. ประสบการณ์ตรงของบุคคล คือ บุคคลได้พบเห็นหรือประสบการณ์ของตนเองจะก่อให้เกิดความพึงใจ และเกิดความคิดเห็นต่อประสบการณ์ที่ได้พบแตกต่างกัน
3. อิทธิพลของผู้ปกครอง ผู้ปกครองเมื่อได้อยู่ใกล้ชิดกับเด็ก เด็กจะเกิดการเรียนรู้และได้รับข้อมูลและประสบการณ์จากผู้ใหญ่ ทำให้เกิดอิทธิพลต่อพฤติกรรมและความคิดเห็นของเด็ก
4. เจตคติและความคิดเห็นของกลุ่ม เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็นหรือเจตคติของแต่ละบุคคล เนื่องจากบุคคลจะต้องมีสังคมและอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนในโรงเรียน กลุ่มอ้างอิงต่างๆ ซึ่งทำให้เกิดความคล้อยตามเป็นไปตามกลุ่มได้
5. สื่อมวลชน คือ สื่อต่างๆ ที่บุคคลได้รับ สื่อต่างๆ เหล่านี้ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ วิทยุ โทรทัศน์ ฯลฯ จะมีผลทำให้บุคคลมีความคิดเห็นมีความรู้สึกต่างๆ เป็นไปตามข้อมูลข่าวสารที่ได้รับจากสื่อ

Foster (1971) ได้สรุปว่า ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความคิดเห็น มี 2 ประเภท คือ

1. ประสบการณ์ที่บุคคลมีต่อสิ่งของ บุคคล หมู่คณะ เรื่องราวต่างๆ หรือสถานการณ์ ความคิดเห็นเกิดในตัวของบุคคลจากการได้พบเห็น ค้นเคย อาจถือได้ว่าเป็นประสบการณ์โดยตรงและจากการได้ยิน ได้ฟัง ได้เห็นรูปถ่ายหรืออ่านจากหนังสือ โดยไม่ได้พบเห็นข้อเท็จจริง ถือว่าเป็นประสบการณ์อ้อม
2. ระบบค่านิยมและการตัดสินค่านิยม เนื่องจากกลุ่มชนมีค่านิยมและการตัดสินค่านิยมไม่เหมือนกัน แต่ละกลุ่มจึงมีความคิดเห็นต่อสิ่งเดียวกันแตกต่างกัน

สรุปได้ว่า ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความคิดเห็นมีหลายประการทั้งด้านพันธุกรรม ประสบการณ์ ครอบครัวยุทธศาสตร์ หรือค่านิยม ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้บุคคลมีการรับรู้และแสดงออกทางความคิดเห็นต่างๆ คล้อยตามสิ่งที่ตนเองได้รับรู้มาได้

6. วิธีการวัดความคิดเห็น

วิธีการวัดความคิดเห็น โดยทั่วไปจะต้องมีสิ่งประกอบ 3 อย่าง คือ บุคคลที่จะถูกวัด สิ่งเร้า และมีการตอบสนอง โดยมากจะเน้นการใช้แบบสอบถามสำหรับวัดความคิดเห็น จะต้องระบุให้ผู้ตอบตอบว่า เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย กับข้อความที่กำหนดให้ โดยการแบ่งน้ำหนักของความคิดเห็นเป็น 3 ระดับ คือ เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ส่วนการให้คะแนนจะขึ้นอยู่กับใจความว่าเป็นปฏิฐาน หรือ ปฏิเสธ (วิเชียร, 2524)

พรเพ็ญ (2531) ได้กล่าวถึงวิธีวัดความคิดเห็นมีอยู่ด้วยกัน 4 วิธี ได้แก่

1. วิธีของเทอร์สโตน (Thurstone's method) เป็นวิธีการสร้างมาตรวัดออกเป็นปริมาณแล้วทำการเปรียบเทียบตำแหน่งของความคิดเห็น ทศนะคติไปในทางเดียวกัน เปรียบเสมือนว่าเป็น Scale ที่มีช่วงห่างเท่าๆ กัน (equal-appearing intervals)
2. วิธีของกัตต์แมน (Guttman's scale) เป็นวิธีการวัดทัศนคติและความคิดเห็นที่เป็นไปในแนวเดียวกัน และสามารถจัดอันดับข้อความทัศนคติสูงต่ำที่เปรียบเทียบซึ่งกันและกันได้ โดยเปรียบเทียบจากอันดับต่ำสุดถึงสูงสุดได้ และแสดงถึงการสะสมของข้อแสดงความคิดเห็น
3. วิธีจำแนกแบบ S-D Scale (Semantic differential scale) เป็นวิธีวัดทัศนคติและความคิดเห็น โดยอาศัยคู่คำคุณศัพท์ที่มีความหมายตรงกันข้าม (bipolar-adjective) เช่น “ดี” ตรงกันข้ามกับ “เลว” “ขยัน” ตรงกันข้ามกับ “ขี้เกียจ” เป็นต้น
4. วิธีของลิเคิร์ต (Likert's method) เป็นวิธีการสร้างมาตรวัดทัศนคติและความคิดเห็นที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลาย เนื่องจากจะเป็นวิธีสร้างมาตรวัดที่ง่าย ประหยัดเวลา ผู้ตอบสามารถแสดงทัศนคติในทางที่ชื่นชอบหรือไม่ชื่นชอบ โดยสามารถจัดอันดับของความชื่นชอบหรือไม่ชื่นชอบจากคำตอบที่มีให้เลือก 5 คำตอบ และให้คะแนน 5, 4, 3, 2, 1 หรือ +2, +1, 0, -1, -2 ตามลำดับ

แนวความคิดเกี่ยวกับนักท่องเที่ยวและพฤติกรรมนักท่องเที่ยว

1. นักท่องเที่ยว

Smith (1989) กล่าวว่า นักท่องเที่ยว คือ ผู้ที่มีเวลาว่างชั่วคราว และเดินทางด้วยความสมัครใจไปยังสถานที่ที่มีโชกุนิยามด้วยวัตถุประสงค์ เพื่อแสวงหาประสบการณ์แปลกใหม่

Krzysztof (1994) กล่าวว่า นักท่องเที่ยว คือ บุคคลซึ่งเดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง ด้วยเหตุผลอื่นไม่เกี่ยวกับหน้าที่การงาน

พระราชบัญญัติการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2522 (ราชกิจจานุเบกษา, 2522) และ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2525) ได้ให้ความหมายของนักท่องเที่ยวว่าเป็นบุคคลที่เดินทางจากที่หนึ่งอันเป็นที่อยู่อาศัยโดยปกติของตนไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราวด้วยความสมัครใจ และด้วยวัตถุประสงค์อันมิใช่เพื่อไปประกอบอาชีพ

วิจิต (2545) กล่าวว่า นักท่องเที่ยว คือ บุคคลที่เดินทางจากที่ที่อยู่อาศัยประจำของตนเองไปยังที่อื่นชั่วคราวด้วยความสมัครใจ และด้วยวัตถุประสงค์อันมิใช่เพื่อประกอบอาชีพ หรือหารายได้ และหมายรวมถึงผู้ใช้บริการ หรือความสะดวกจากผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว โดยเสียค่าบริการ

โดยสรุป นักท่องเที่ยว หมายถึง บุคคลหรือกลุ่มคนที่เดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง เพื่อประกอบกิจกรรมการพักผ่อนหย่อนใจ ทักษศึกษา และแลกเปลี่ยนประสบการณ์

2. พฤติกรรมนักท่องเที่ยว

ไพบูลย์ (2537) กล่าวว่า พฤติกรรม คือ อากัปกิริยาทั้งหมดของบุคคล ทั้งที่เราสามารถสังเกตได้ด้วยประสาทสัมผัสโดยตรง หรือโดยอ้อม และทั้งรู้ตัว หรือไม่รู้ตัว เช่น การเดิน นั่ง นอน ยืน โกรธ เกลียด รัก คิด และฝัน

กรรณิกา (2547) กล่าวว่า พฤติกรรมนักท่องเที่ยว คือ การกระทำ หรือการปฏิบัติของนักท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับการเดินทาง การท่องเที่ยว ซึ่งเป็นทั้งพฤติกรรมที่เกิดขึ้นภายใน และ

ภายนอก หรือเป็นพฤติกรรมด้านความรู้ พฤติกรรมด้านความคิด ค่านิยม ความรู้สึก และพฤติกรรมด้านการปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับการเดินทาง การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว

โดยสรุป พฤติกรรมการท่องเที่ยว เป็นการแสดงออกหรือการกระทำที่นักท่องเที่ยวปฏิบัติขณะไปเยือนสถานที่ท่องเที่ยว เช่น การเดินศึกษาธรรมชาติ การถ่ายรูป การนั่งเล่น การตั้งแคมป์ การพักผ่อน โดยจะต้องเข้าใจถึงลักษณะของพฤติกรรม คือ

3. การวัดพฤติกรรม

สมจิตต์ (2534) ได้กล่าวถึงการวัดพฤติกรรม มี 2 วิธี คือ

3.1 การศึกษาพฤติกรรมโดยตรง อาจทำได้ 2 วิธี

3.1.1 การสังเกตแบบให้ผู้ถูกสังเกตรู้ตัว เช่น ครูสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในห้องเรียน โดยบอกให้นักเรียนในชั้นทราบว่าครูสังเกตดู การสังเกตแบบนี้บุคคลบางคนอาจไม่แสดงพฤติกรรมที่แท้จริงของตนออกมา

3.1.2 การสังเกตแบบธรรมชาติ คือการที่บุคคลผู้ตอบการสังเกตพฤติกรรมไม่ได้กระทำตนเป็นที่รบกวนพฤติกรรมของบุคคลที่สังเกต ผู้ถูกสังเกตไม่ทราบว่าถูกสังเกต การสังเกตแบบนี้ได้พฤติกรรมที่แท้จริงมาก

3.2 การศึกษาพฤติกรรมโดยอ้อม แบ่งออกได้ 4 วิธี คือ

3.2.1 การสัมภาษณ์ เป็นวิธีการที่บุคคลหนึ่งต้องการซักถามข้อมูลจากบุคคล หรือกลุ่มของบุคคล โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ การสัมภาษณ์โดยตรง และการสัมภาษณ์โดยอ้อม

3.2.2 การใช้แบบสอบถาม เหมาะสำหรับศึกษาพฤติกรรมของบุคคลเป็นจำนวนมาก โดยบุคคลเหล่านี้อาจอยู่ห่างไกลกระจัดกระจายมาก หรือพฤติกรรมที่ต้องการทราบ เป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้ว ผู้ศึกษามาสามารถจะย้อนไปดูพฤติกรรมนั้นได้ ในบางกรณีผู้ศึกษามีความต้องการที่จะทราบถึงแนวโน้มของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในอนาคต การศึกษาพฤติกรรมโดยวิธีนี้ ผู้ศึกษาสามารถที่จะให้ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ปกปิด หรือพฤติกรรมต่างๆ ที่ยอมแสดงให้บุคคลอื่นทราบได้โดย

วิธีอื่น และสามารถที่จะให้ข้อมูลในเวลาใดก็ได้ โดยผู้ถูกศึกษาจะต้องเป็นผู้ที่สามารถอ่านออกเขียนได้

3.2.3 การทดลอง เป็นการศึกษาโดยผู้ศึกษาจะอยู่ในสภาพการควบคุมตามที่ผู้ศึกษาต้องการ โดยสภาพแท้จริงแล้วการควบคุมจะทำได้ในห้องปฏิบัติการ แต่ในชุมชนการศึกษา พฤติกรรมของชุมชนโดยการควบคุมตัวแปรต่างๆ คงเป็นไปได้้น้อยมาก การทดลองในห้องปฏิบัติการนั้นจะให้ข้อมูลมีขีดจำกัด ซึ่งบางครั้งอาจนำไปใช้ในสภาพความเป็นจริงได้ไม่เสมอไป

3.2.4 การบันทึก เป็นวิธีการให้บุคคลแต่ละคนได้บันทึกพฤติกรรมของตน ซึ่งจะออกมาในรูปบันทึกประจำวัน หรือการศึกษาพฤติกรรมแต่ละประเภทก็ได้ เช่น พฤติกรรมการกิน การเรียน การทำงานร่วมกับผู้อื่น

แนวความคิดเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ

1. ความหมายของความรู้

Good (1976) กล่าวว่า ความรู้ คือ ข้อเท็จจริง กฎเกณฑ์ และรายละเอียดต่าง ๆ ที่มนุษย์ได้รับและเก็บรวบรวมสะสมไว้ ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจกับการปฏิบัติ นั้น ความรู้ความเข้าใจจะเป็นตัวเอื้อให้ประสบความสำเร็จ หรือบรรลุจุดมุ่งหมายด้านการปฏิบัติ ความรู้ความเข้าใจอันเกิดจากการเรียนรู้ การรับรู้ จะมีส่วนทำให้เกิดการพัฒนาถึงขั้นปฏิบัติต่อไป เนื่องจากการมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเหมาะสมจะทำให้ทราบว่า จะต้องปฏิบัติอย่างไร และจะต้องปฏิบัติได้จริง ฉะนั้น ความรู้และการปฏิบัติจึงมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดและต้องพึ่งพาอาศัยกัน

ชวาล และ ไพศาล (2526) กล่าวว่า ความรู้ คือ บรรดาข้อเท็จจริงและรายละเอียดของเรื่องราวและการกระทำใดๆ ที่มนุษย์ได้สะสมและถ่ายทอดกันต่อๆ มา ตั้งแต่ในอดีตและเราสามารถรับทราบสิ่งเหล่านั้นได้

Webster (1984) รายงานว่า ความรู้คือ ความสามารถที่มนุษย์ก่อเกิดความคิด หรือความนึกคิด หรือความคิดเห็น ขึ้นได้จากประสบการณ์ที่มนุษย์เคยได้รับ

2. ความหมายของความเข้าใจ

ไพศาล (2526) กล่าวว่า ความเข้าใจ คือ ความสามารถที่จะนำเอาความรู้ไปตัดแปลง เพื่อสามารถที่จะจับความ อธิบาย เปรียบเทียบ ย่อเรื่องราว ความคิด และข้อเท็จจริงต่างๆ ได้

Bloom (1984) กล่าวว่า ความเข้าใจ เป็นความสามารถในการแปลความ ตีความ และขยายความ จากสื่อความหมายต่างๆ ข้อมูล และสิ่งต่างๆ ที่ได้พบเห็น รับรู้ นั่นคือ พฤติกรรมด้านความเข้าใจเป็นพฤติกรรม หรือการตอบสนองที่เป็นตัวแทนความเข้าใจของข้อความที่บรรจุไว้ในสื่อความหมาย

เอกวิทย์ (2545) กล่าวว่า ความเข้าใจเป็นความสามารถของบุคคลในการแปลความหรืออธิบายสิ่งที่เป็นความรู้ จนเกิดเป็นความเข้าใจ ซึ่งสังเกตได้จากพฤติกรรมที่แสดงออกในรูปของการแปลความ ตีความและการคาดคะเน

สรุปได้ว่า ความรู้ความเข้าใจ คือ ความทรงจำในเรื่องราว ซึ่งเป็นข้อเท็จจริง และความสามารถในการนำความรู้ที่สะสมได้จากการศึกษา ค้นคว้า สังเกต ประสบการณ์ การถ่ายทอดต่อกันมา ใช้อธิบายเรื่องนั้น ได้อย่างมีเหตุผล

3. การวัดความรู้ความเข้าใจ

ไพศาล (2526) ได้กล่าวถึง การวัดความรู้ ความสามารถ เรื่องราวที่เป็นข้อเท็จจริง หรือประสบการณ์ต่างๆ ด้วยคำถามที่ใช้วัดความรู้ ความจำ แบ่งเป็น 3 ชนิด คือ

1. ถามความรู้ในเนื้อเรื่อง เป็นการถามรายละเอียดเนื้อหา ข้อเท็จจริง เรื่องราวทั้งหลาย เป็นคำถามประเภทต่างๆ เช่น คำศัพท์ คำนิยาม กฎและความจริง

2. ถามความรู้ในวิธีการดำเนินการ เป็นคำถามถึงวิธีการปฏิบัติต่างๆ ขั้นตอนของการปฏิบัติ เช่น ลำดับขั้นตอน หรือหลักเกณฑ์ต่างๆ

3. ถามความรู้รวบยอด ถามความสามารถในการจดจำข้อสรุปหรือหลักการของเรื่องที่เกิดจากการผสมผสานหลักขณะร่วมกัน เพื่อรวบรวมและย่อเฉพาะหัวใจของเนื้อหา

การวัดความรู้ความเข้าใจเป็นการวัดสมรรถภาพทางสมองด้านการระลึกของความจำเกี่ยวกับเรื่องราวที่เคยมีประสบการณ์ หรือเคยรู้เคยเห็นและทำมาก่อนทั้งสิ้น การวัดความรู้ความจำสามารถตั้งเป็นคำถามได้หลายลักษณะคำถามแตกต่างกันออกไปตามชนิดความรู้ความจำ แต่มีลักษณะร่วมกันอยู่อย่างหนึ่ง คือเป็นคำถามที่ให้ระลึกถึงประสบการณ์ที่ผ่านมาที่จำได้ไม่ว่าจะอยู่ในรูปศัพท์ นิยาม ระเบียบ แบบแผน หลักการและทฤษฎีต่างๆ (พวงรัตน์, 2531)

แนวความคิดเกี่ยวกับการรับรู้ข่าวสาร

1. ความหมายของการรับรู้

Bloom (1984) กล่าวว่า การรับรู้เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ด้านจิตใจและด้านปฏิบัติ โดยความหมายของการรับรู้ด้านจิตใจ หมายถึง พฤติกรรมทางจิตใจระดับแรกที่เกิดขึ้นเป็นการยอมรับการให้ความสนใจต่อสิ่งเร้า ซึ่งประกอบด้วยความตระหนัก ความยินดีที่จะรับรู้ และการควบคุมหรือการเลือกให้ความสนใจ เช่น มีความสนใจติดตามข่าวที่มีความสนใจ การเลือกฟังรายการวิทยุตามความสนใจของตน ในขณะที่ด้านปฏิบัติการรับรู้เป็นพฤติกรรมแรก ซึ่งเป็นการแสดงออกในด้านความรู้สึกที่สอดคล้องสัมพันธ์กับการปฏิบัติ เช่น สามารถเลือกข่าวสารที่เนื้อหาเหมาะสมกับประเภทของงานที่ต้องการเผยแพร่

Webster (1984) กล่าวว่า การรับรู้ คือ การแสดงออกที่สะท้อนถึงความรู้ความเข้าใจตามความรู้สึกที่เกิดขึ้นในจิตใจของตนเอง

ลักษณะ (2544) กล่าวว่า การรับรู้ คือ การเกิดอาการสัมผัสอย่างมีความหมายและเป็นกระบวนการแปลหรือตีความจากประสบการณ์เดิม การรับรู้เป็นกระบวนการ คือ เริ่มจากการใช้ประสาทสัมผัสเกิดอาการสัมผัสขึ้นและตีความแห่งการสัมผัสที่ได้รับออกมาเป็นสิ่งที่หนึ่ง สิ่งใดที่มีความหมาย อันเป็นสิ่งที่รู้จักและเข้าใจ และในการแปลความหมายของสัมผัสที่จำเป็นที่จะต้องใช้ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิม

สร้อยตระกูล (2545) ให้ความหมายการรับรู้ คือ การที่บุคคลรู้สึกในสิ่งเร้าต่างๆ รอบตัวเขานั้นก็เท่ากับว่าความรู้สึกนั้นได้ส่งข้อมูลดิบ (raw data) เข้ามาสู่ประสาททั้งห้า จากนั้นก็จะเป็นการตีความหมายในข้อมูลดิบเหล่านั้น แล้วจึงเกิดการรับรู้ขึ้น

สรุปได้ว่า การรับรู้ คือ การที่บุคคลมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้า โดยผ่านกระบวนการจัดรวบรวมและตีความข้อมูลจากความรู้สึก

2. ความหมายของข้อมูลข่าวสาร

ลักษณะ (2544) กล่าวว่า สาร คือ เนื้อหาสาระที่ส่งออกไปจากผู้ส่งอาจจะเป็นความคิดหรือเรื่องที่จะส่งไปตามสื่อ เช่น คำพูด หรือข้อเขียน หรือรูปภาพที่วาดขึ้น แบ่งเป็น 3 ลักษณะ คือ

- 2.1 สัญลักษณ์ของสาร เช่น คำ วลี ประโยค
- 2.2 เนื้อหาของสาร เช่น ข้อความ บทสรุป ความคิดเห็นต่างๆ
- 2.3 การเลือกและการจัดลำดับข่าวสาร เช่น บรรณาธิการข่าวสาร และการวิเคราะห์เนื้อหาข่าวสาร

3. กระบวนการรับรู้

กระบวนการรับรู้เกี่ยวเนื่องกับปฏิกิริยาของผู้รับรู้ เกี่ยวพันกันระหว่างพฤติกรรมและอุปนิสัยหรือบุคลิกภาพของผู้รับรู้ บุคลิกภาพของผู้รับรู้อาจจะเข้ามามีส่วนกำหนดเจตคติและพฤติกรรมหลังการเรียนรู้ และบุคคลมักจะสนใจที่จะรับรู้ในสิ่งซึ่งพิเศษและดึงดูดความสนใจ หรือไม่ก็สนใจเรื่องที่พิเศษสำหรับตนเอง หรือสิ่งที่ไม่ธรรมดา มนุษย์เราถ้าไม่สนใจสิ่งซึ่งพิเศษเกี่ยวกับทั่วไป ก็จะสนใจสิ่งซึ่งพิเศษเฉพาะตัว หรือใกล้ตัว เช่น คนในแวดวงชีวิตของตน ธุรกิจของตน คนรักของตน (นพมาศ, 2542)

แนวคิดเกี่ยวกับอุทยานแห่งชาติ

1. ความหมายของอุทยานแห่งชาติ

พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 ได้ให้ความหมาย อุทยานแห่งชาติ หมายถึง ที่ดิน ซึ่งรวมทั้งพื้นที่ดินทั่วไป ภูเขา ห้วย หนอง คลอง บึง บาง ลำน้ำ ทะเลสาบ เกาะ และชายฝั่งที่ได้รับการกำหนดให้เป็นอุทยานแห่งชาติ ลักษณะที่ดินดังกล่าวเป็นที่ที่มีสภาพธรรมชาติที่น่าสนใจ

และมีได้อยู่ในกรรมสิทธิ์หรือครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายของบุคคลใดซึ่งมิใช่ทบวงการเมือง ทั้งนี้ การกำหนดดังกล่าวก็เพื่อให้คงอยู่ในสภาพเดิม เพื่อสงวนไว้ให้เป็นประโยชน์แก่การศึกษา และความรื่นรมย์ของประชาชนสืบไป (ราชกิจจานุเบกษา, 2504)

อุทยานแห่งชาติ เป็นพื้นที่ที่ได้รับการประกาศให้เป็นแหล่งสงวน และคุ้มครองสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติ ทั้งนี้เพื่อการใช้ประโยชน์ด้านการค้นคว้าวิจัย นันทนาการ และการท่องเที่ยวเป็นสำคัญ (คณะวนศาสตร์, 2530)

นิวัตติ (2542) กล่าวว่า อุทยานแห่งชาติ คือ พื้นที่ของรัฐซึ่งเป็นที่ที่มีลักษณะเด่นเฉพาะตัว (unique) เป็นพื้นที่ธรรมชาติดั้งเดิมไม่เคยถูกรบกวนจากมนุษย์ อยู่ห่างไกลจากชุมชน ประกอบไปด้วยป่าไม้ ภูเขาสลับซับซ้อน มีความงามวิจิตรพิสดารตามธรรมชาติ มีเนื้อที่กว้างใหญ่นับร้อยตารางกิโลเมตร เพื่อประโยชน์ในการรักษาสภาพความสมดุลตามธรรมชาติ ใช้เป็นที่ศึกษาหาความรู้ทางธรรมชาติวิทยา และเป็นที่พักผ่อนหย่อนใจของประชาชนเป็นส่วนรวม

โดยสรุป อุทยานแห่งชาติ คือ พื้นที่ดินทั่วไปที่ได้รับการประกาศให้เป็นแหล่งสงวน เพื่อใช้ประโยชน์ด้านศึกษา ค้นคว้าวิจัย นันทนาการ และการท่องเที่ยวเป็นสำคัญ

2. ประวัติความเป็นมาของอุทยานแห่งชาติ

รัฐบาลประเทศสหรัฐอเมริกาได้ประกาศแหล่งธรรมชาติที่มีชื่อว่า Yosemite Grant ในปี ค.ศ. 1864 ให้เป็นสถานที่สำหรับความรื่นรมย์และการท่องเที่ยวพักผ่อนของสาธารณชน และในปี ค.ศ. 1872 Yellowstone ได้รับการประกาศเป็นอุทยานแห่งชาติแห่งแรกของโลก โดยแต่เดิมนั้น Yellowstone ได้จัดตั้งขึ้นเป็น Public Park แล้วมาเปลี่ยนเป็น National Park เมื่อปี ค.ศ. 1883 อย่างไรก็ตามอุทยานแห่งชาติแห่งแรกของโลกที่จัดตั้งขึ้นมาเพื่อวัตถุประสงค์ของอุทยานแห่งชาติ คือ Yellowstone

สำหรับประเทศไทย อิทธิพลของการประกาศจัดตั้งอุทยานแห่งชาติ Yellowstone เข้ามามีบทบาทในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติเช่นกัน จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2502 รัฐบาลภายใต้การนำของ จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการอุทยานแห่งชาติ โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็นประธาน และมีกรรมการอีก 16 คนขึ้น เพื่อกำหนดแนวทางการ

ดำเนินงานเกี่ยวกับอุทยานแห่งชาติ และในปี พ.ศ. 2505 เขาใหญ่ได้รับการประกาศเป็นอุทยานแห่งชาติแห่งแรกของประเทศไทย

อุทยานแห่งชาติ เดิมอยู่ภายใต้สังกัดของกรมป่าไม้ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และเมื่อวันที่ 3 ตุลาคม พ.ศ. 2545 รัฐบาลได้มีการปรับปรุงโครงสร้าง กระทรวง ทบวง กรม ต่างๆ โดยได้แยกงานด้านการอนุรักษ์เป็นกรมใหม่ คือ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช ซึ่งขึ้นอยู่ภายใต้สังกัดของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

3. คุณค่าและความสำคัญของอุทยานแห่งชาติ

อุทยานแห่งชาติเป็นทรัพยากรนันทนาการประเภทท่องเที่ยว และพักผ่อนหย่อนใจ กลางแจ้งที่สำคัญ ในแต่ละปีจะมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้าไปท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก และมีอัตราการเพิ่มสูงขึ้นทุกปี แต่การจัดการอุทยานแห่งชาติจะมุ่งเน้นเรื่องการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติเป็นหลัก ดังนั้นการเข้าไปใช้ประโยชน์ด้านการท่องเที่ยวนักท่องเที่ยวจะต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 อย่างเคร่งครัด (อำนาจ, 2528)

อุทยานแห่งชาติเป็นแหล่งที่มีคุณค่าและเอื้อประโยชน์แก่สังคมส่วนรวม และชุมชนท้องถิ่น ทั้งทางตรง และทางอ้อมในลักษณะต่าง ๆ กัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระเบียบการการบริหาร และการจัดการ ตลอดจนกลไกที่เป็นข้อจำกัดของแต่ละสังคมที่จะนำอุทยานแห่งชาตินั้น ไปใช้ประโยชน์ว่าจะสามารถทำได้มากน้อยเพียงใด การใช้ประโยชน์อุทยานแห่งชาติของประเทศไทยนั้น อาจกล่าวได้ว่า มีขอบเขตค่อนข้างกว้าง และครอบคลุมถึงคุณประโยชน์ด้านต่าง ๆ หลายประการ แต่มีศักยภาพมาก บ้างน้อยบ้างต่างกันไปในแต่ละพื้นที่ ซึ่งสรุปได้ (ดรรรชนี และ สุรเชษฐ์, 2541) ดังนี้

3.1 เป็นแหล่งต้นน้ำลำธาร อุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า และพื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ 1 เป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นแหล่งต้นน้ำของแม่น้ำสายสำคัญที่มีบทบาทต่อชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนทั้งในด้านอุปโภคบริโภค เกษตรกรรม อุตสาหกรรม และการท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังมีบทบาทในการลดการชะล้างผิวน้ำดิน และปริมาณตะกอนที่อาจทับถมทำให้ลำห้วย ลำธาร และอ่างเก็บน้ำเหนือเขื่อนตื้นเขิน และยังช่วยลดความรุนแรงของอุทกภัยที่อาจเกิดขึ้นได้

3.2 เป็นแหล่งรักษาความหลากหลายของทรัพยากรชีวภาพ เนื่องจากประเทศไทยตั้งอยู่ในเขตร้อนชื้นซึ่งเป็นเขตชีวภูมิศาสตร์ (biogeo-graphical province) ที่สำคัญของโลกแห่งหนึ่งจึงอุดม

สมบูรณ์ไปด้วยสิ่งมีชีวิตอันหลากหลายทั้งพันธุ์พืชและพันธุ์สัตว์ จากสภาพการณ์ทำลายป่าไม้ของประเทศที่ผ่านมา ความหลากหลายของทรัพยากรชีวภาพที่สำคัญ จึงยังคงหลงเหลืออยู่เฉพาะในป่าอนุรักษ์เท่านั้น นอกจากนี้ ป่าอนุรักษ์บางแห่งของประเทศยังอุดมไปด้วยทรัพยากรทางพันธุกรรมที่อาจมีคุณค่าต่อสังคมมนุษย์ที่รอการศึกษาวิจัย เพื่อนำผลมาใช้ประโยชน์ต่อไปในอนาคต

3.3 เป็นแหล่งท่องเที่ยวและนันทนาการ การใช้ประโยชน์อุทยานแห่งชาติเพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวและนันทนาการ นับว่าเป็นเรื่องสำคัญตั้งแต่ทศวรรษที่ผ่านมา โดยจำนวนนักท่องเที่ยวที่ไปเยือนอุทยานแห่งชาติมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งจากการใช้ประโยชน์อุทยานแห่งชาติเพื่อการท่องเที่ยวนี้ คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งเป็นผู้จัดทำแผนแม่บทสำหรับอุทยานแห่งชาติหลายแห่ง พบว่า ป่าอนุรักษ์เป็นแหล่งกระจายรายได้ และสร้างงานให้แก่ราษฎรท้องถิ่นในรูปแบบต่าง ๆ เช่น รายได้จากการให้บริการที่พัก อาหาร ยานพาหนะรับส่ง นำเที่ยว จำหน่ายของที่ระลึก และอื่นๆ มีมูลค่าเป็นตัวเงินค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับกิจกรรมทางเศรษฐกิจของราษฎรในลักษณะอื่น

3.4 เป็นแหล่งยังชีพของชุมชนท้องถิ่นและภูมิภาค ชุมชนท้องถิ่นและภูมิภาคที่อาศัยอยู่ใกล้เคียงอุทยานแห่งชาติ ยังคงพึ่งพิงทรัพยากรธรรมชาติชนิดต่างๆ ในอุทยานแห่งชาติ เพื่อเป็นปัจจัยในการดำรงชีพอยู่มาก ซึ่งแม้ว่าจะผิดกฎหมายก็ตาม เช่น อุทยานแห่งชาติตะรุเตา ประชากรในหมู่บ้านต่างๆ ของอำเภอละงู และอำเภอเมือง ซึ่งส่วนใหญ่มีอาชีพประมงมักเข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติเพื่อจับสัตว์น้ำอยู่เสมอ

3.5 เป็นแหล่งให้ความรู้ด้านนิเวศวิทยาและปลูกสร้างจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์ อุทยานแห่งชาติในประเทศไทย จัดว่าเป็นแหล่งให้ความรู้ และการศึกษาด้านนิเวศวิทยาแก่นักวิจัย หรือผู้สนใจได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะในปัจจุบันที่พื้นที่ป่าธรรมชาติหลงเหลืออยู่เป็นจำนวนไม่มากนัก นอกจากนั้น โปรแกรมสื่อความหมายธรรมชาติรูปแบบต่างๆ ที่อุทยานแห่งชาติจัดไว้ เช่น นิทรรศการในศูนย์บริการนักท่องเที่ยว และทางเดินเท้าศึกษาธรรมชาติ เป็นต้น ยังให้ความรู้ความเข้าใจแก่นักท่องเที่ยวถึงลักษณะเด่นทางธรรมชาติของพื้นที่ ตลอดจนกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวมีจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์ และการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อแหล่งท่องเที่ยวมากขึ้น

4. ระเบียบการหรือวิธีการในการจัดการและอนุรักษ์อุทยานแห่งชาติ

ดร.ชนิ และสุรเชษฐ์ (ม.ป.ป.) ได้อธิบายระเบียบการหรือวิธีการในการจัดการและอนุรักษ์อุทยานแห่งชาติ มีดังนี้

4.1 การวางแผนจัดการและอนุรักษ์อุทยานแห่งชาติ มีสาระสำคัญดังนี้

4.1.1 การดูแลรักษาทรัพยากร ครอบคลุมถึงการป้องกันและรักษาทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม ตลอดจนการแก้ไขปัญหาที่อาจเกิดขึ้น ตลอดจนปัญหาผลกระทบที่เกิดขึ้นจากผู้ใช้ประโยชน์ และจากพฤติกรรมทำลายของนักท่องเที่ยวในรูปแบบต่างๆ เป็นต้น

4.1.2 นันทนาการและสื่อความหมาย ครอบคลุมถึงการจัดการด้านนันทนาการและโปรแกรมสื่อความหมายธรรมชาติในพื้นที่ ซึ่งจะต้องระบุถึงแหล่งท่องเที่ยวและวิธีการในการบำรุงรักษาพื้นที่ไม่ให้เสื่อมโทรม ตลอดจนควบคุมไม่ให้เกิดการท่องเที่ยวส่งผลกระทบต่อนิเวศป่าไม้และสัตว์ป่า ตลอดจนทรัพยากรธรรมชาติอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ยังจำเป็นต้องระบุตัวโปรแกรมสื่อความหมายที่ควรจะทำและให้บริการแก่นักท่องเที่ยว เพื่อให้ได้รับความรู้ความเข้าใจและความเพลิดเพลิน ทั้งยังเป็นการสร้างจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์อีกด้วย

4.1.3 การบำรุงรักษาและฟื้นฟูทรัพยากร เมื่อมีการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก และเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามาใช้ประโยชน์อุทยานแห่งชาติ ผลที่ตามมาคือการชำรุดทรุดโทรมของทรัพยากรต่างๆ ที่สร้างขึ้น ควรคำนึงถึงบุคลากรและงบประมาณที่เหมาะสมในการบำรุงรักษาและฟื้นฟูทรัพยากร นอกจากนี้จะต้องระบุถึงผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้ประโยชน์ของนันทนาการ และแนวทางในการบำรุงรักษาหรือฟื้นฟูให้กลับสู่สภาพเดิมด้วย

4.1.4 การอนุรักษ์อุทยานแห่งชาติและการพัฒนาเศรษฐกิจสังคมชุมชนท้องถิ่น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความร่วมมือระหว่างหน่วยงานในท้องถิ่นประชาชนท้องถิ่น โดยควรคำนึงถึงว่าอย่างไรจึงจะได้รับความร่วมมือจากประชาชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ อีกทั้งวิธีการดำเนินการจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติให้เอื้ออำนวยประโยชน์และพัฒนาเศรษฐกิจ ตลอดจนวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชาวบ้านท้องถิ่นให้ดีขึ้นเพื่อประชาชนท้องถิ่นจะได้เห็นประโยชน์ของการมีอุทยานแห่งชาติและช่วยกันอนุรักษ์ไว้

4.1.5 การกำหนดความสำคัญก่อนหลัง เนื่องจากการดำเนินงานหรือกิจกรรมการจัดการพื้นที่นั้นหนาแน่นครอบคลุมถึงสิ่งต่างๆ มากมาย ดังนั้นแผนงานที่จัดทำขึ้นจะต้องมีการกำหนดความจำเป็นก่อนหลังว่ามีกิจกรรมใดบ้างที่สำคัญมากก็ควรดำเนินการก่อน และมีกิจกรรมอะไรบ้างที่สำคัญรองลงมาก็ควรดำเนินการภายหลังตามลำดับ ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับงบประมาณและกำลังคน ซึ่งโดยปกติจะมีอยู่อย่างจำกัด

4.2 การแบ่งเขตการจัดการ

การจัดแบ่งพื้นที่ออกเป็นเขตต่างๆ เพื่อให้สะดวกในการบริหารและการจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะการแบ่งเขตพื้นที่เป็นกระบวนการกำหนดรูปแบบการใช้ประโยชน์อุทยานแห่งชาติให้สอดคล้องกับสถานภาพและศักยภาพของทรัพยากรธรรมชาติ และสภาพแวดล้อม และใช้เป็นแนวทางในการควบคุมกิจกรรมการจัดการ โดยปกติการแบ่งเขตพื้นที่จะกระทำควบคู่ไปกับการวางแผนและผลลัพธ์ของการแบ่งเขตนี้จะปรากฏเป็นแผนที่พร้อมระบุความหมายและกฎเกณฑ์การใช้ประโยชน์อย่างชัดเจน

เขตการจัดการของอุทยานแห่งชาติโดยทั่วไปจะมี 3 เขต แต่บางพื้นที่อาจต้องแบ่งมากกว่า 3 เขตก็ได้ ขึ้นอยู่กับความจำเป็นและความเหมาะสม

4.2.1 เขตบริการ (service zone) หรือเขตการใช้ประโยชน์อย่างเข้มข้น (intensive use zone) หมายถึง เขตที่แบ่งไว้เพื่อการพัฒนาสิ่งก่อสร้างและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ได้อย่างเต็มที่ ได้แก่ อาคารสถานที่เพื่อปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ เช่น ที่ทำการ บ้านพัก โรงเก็บพัสดุ ครัวภัณฑ์ โรงเรือนสำหรับสาธารณูปโภคสาธารณูปการ เป็นต้น สิ่งอำนวยความสะดวกของนักท่องเที่ยว เช่น ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ที่พักแรมที่เป็นอาคารบ้านพัก ร้านค้า ร้านอาหารลานจอดรถ ห้องสุขา ฯลฯ ปกติแล้วพื้นที่หรือบริเวณที่เหมาะสมสำหรับเขตบริการควรเป็นบริเวณที่อยู่ใกล้กับเส้นทางคมนาคมหลักหรือสามารถเข้าออกได้สะดวก มีความลาดชันค่อนข้างต่ำ อยู่ใกล้แหล่งน้ำ และควรเป็นบริเวณที่สภาพธรรมชาติเสื่อมโทรมหรือถูกทำลายไปแล้วอุทยานแห่งชาติหนึ่งๆ อาจกำหนดให้มีเขตบริการเพียงจุดเดียวหรือหลายจุดก็ได้ ขึ้นอยู่กับขนาดของพื้นที่และปริมาณการใช้ประโยชน์ แต่ควรมีพื้นที่รวมกันไม่เกินร้อยละ 5 ของพื้นที่

4.2.2 เขตนันทนาการ (recreation zone) หมายถึง เขตที่รวมเอาสิ่งที่น่าสนใจหรือจุดสนใจต่างๆ ที่เหมาะสมกับกิจกรรมนันทนาการต่างๆ ไว้เข้าด้วยกัน เช่น น้ำตก ถ้ำแหล่งน้ำ ชายหาด จุดชมวิว ทางเท้า ที่ตั้งแคมป์ บริเวณที่จัดไว้สำหรับการสื่อความหมายธรรมชาติแบบต่างๆ ควรมีการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกเท่าที่จำเป็นแก่การเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการของประชาชนเท่านั้น เช่น ที่จอดรถ ห้องสุขา ตัวกลางสื่อความหมายธรรมชาติเป็นต้น เขตนันทนาการนี้มีเนื้อที่ไม่แน่นอนขึ้นอยู่กับลักษณะเด่นของพื้นที่ว่ามีมากน้อยแค่ไหนและประชาชนพอใจจะใช้ประโยชน์มากน้อยเพียงใด

4.2.3 เขตป่าเปลี่ยว (primitive zone) หรือเขตสงวนสภาพธรรมชาติ (environmental preservation zone) หมายถึง บริเวณที่มีสภาพสมบูรณ์และมีความเปราะบางหรือเกิดผลกระทบได้ง่าย (หากปล่อยให้มีการใช้ประโยชน์โดยไม่มีการควบคุม) ตลอดจนเป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่า และเป็นแหล่งต้นน้ำลำธาร ปกติจะไม่มีการอนุญาตให้มีการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากจัดให้มีทางเท้าแบบง่ายๆ ให้นักนันทนาการที่นิยมเดินป่าและศึกษาธรรมชาติได้เข้าไปใช้ในบางฤดูกาล เขตป่าเปลี่ยวนี้โดยมากจะมีเนื้อที่กว้างใหญ่ บางกรณีจะมีเนื้อที่ถึงร้อยละ 90-95 ของพื้นที่ทั้งหมด

นอกจากเขตหลักๆ ทั้งสามดังกล่าวแล้ว อุทยานแห่งชาติบางแห่งอาจจำเป็นต้องจัดแบ่งเขตเพิ่มขึ้นอีก เพื่อประโยชน์ในการจัดการ ได้แก่ เขตฟื้นฟูสภาพธรรมชาติ (recovery zone) ซึ่งหมายถึงพื้นที่บริเวณที่สภาพธรรมชาติเสื่อมโทรมหรือถูกทำลายต้องการให้มีการฟื้นฟูขึ้นมาใหม่ เขตการใช้ประโยชน์ในกรณีพิเศษ (special use zone) ซึ่งหมายถึงบริเวณที่มีการใช้ประโยชน์มาก่อนแล้ว แต่ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการจัดการแหล่งนันทนาการ เช่นเป็นที่ตั้งของหมู่บ้าน ที่ตั้งของสถานที่ราชการ เป็นต้น

4.3 การวางผังบริเวณและการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก

การวางผังบริเวณกล่าวได้ว่าเป็นกิจกรรมหนึ่งของการวางแผนการจัดการและการพัฒนาอุทยานแห่งชาติที่เน้นถึงการกำหนดตำแหน่งของสิ่งอำนวยความสะดวก (facilities) ต่างๆ ที่สอดคล้องกับทรัพยากรธรรมชาติและสภาพแวดล้อม และสอดคล้องกับการใช้ประโยชน์ของนักนันทนาการ นอกจากนี้ผังบริเวณยังใช้เป็นแนวทางในการกำหนดกิจกรรมนันทนาการของนักท่องเที่ยวด้วย

การวางผังบริเวณเป็นกระบวนการและมีขั้นตอนต่างๆ คล้ายคลึงกับการวางแผนการจัดการ จะแตกต่างกันก็ตรงที่การวางผังบริเวณจะต้องอาศัยความละเอียดอ่อน และความตระหนักรู้ต่อสภาพแวดล้อมและความรู้สึกของผู้ใช้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นการวางผังอาคารหรือสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ ตัวอย่างเช่น ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ควรจะอยู่บริเวณไหน มีความเหมาะสมกับบริเวณนั้นหรือไม่ เวทีกลางแจ้งที่จะสร้างขึ้นอยู่ในบริเวณที่เหมาะสมหรือไม่เพียงใด สภาพดินและหินเปิดโอกาสให้มีการก่อสร้างมากน้อยเพียงใด กิจกรรมนั้นหนาแน่นที่กำหนดขึ้นเหมาะสมกับบริเวณนั้นเพียงใด และขัดแย้งกับกิจกรรมอื่นๆ หรือไม่ เป็นต้น

นอกจากนี้ผังบริเวณที่จัดทำขึ้นจำเป็นจะต้องพิจารณาโยงไปถึงงบประมาณ เวลาและกำลังคนที่เกี่ยวข้องการนั้นมีอยู่ ในกรณีที่ผังบริเวณได้รับการอนุมัติจากผู้บริหารหรือผู้ที่เกี่ยวข้องแล้ว ผังบริเวณนั้นจะถูกแปลงไปสู่ผังละเอียดที่มีรายละเอียดต่างๆ เช่น รายละเอียดด้านสถาปัตยกรรม รายละเอียดเกี่ยวกับวิศวกรรม ซึ่งพร้อมจะนำไปดำเนินการในพื้นที่จริงได้ทันที

สิ่งอำนวยความสะดวก หมายถึง สิ่งใดก็ตามที่ฝ่ายจัดการพื้นที่ที่จัดสร้างหรือให้ผู้ใช้ประโยชน์ได้รับความสะดวกสบาย ดังนั้นจะเห็นว่าหน้าที่หลักของสิ่งอำนวยความสะดวกจะรวมไปถึงการให้บริการสนองตอบแก่ผู้มาเยือน ป้องกันผลกระทบอันอาจเกิดจากผู้มาใช้ประโยชน์เป็นสิ่งจำเป็นต่อการจัดการและบำรุงรักษาพื้นที่ และเป็นสิ่งที่จะสร้างภาพลักษณ์แก่อุทยานแห่งชาติในสายตาของผู้มาเยือน

การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ปกติแล้วจะยึดถือแนวทางของแผนการจัดการและผังบริเวณ ตลอดจนการแบ่งเขตการจัดการที่ได้กำหนดไว้ แต่ก็มีปัจจัยหรือข้อพิจารณาบางประการที่ผู้เกี่ยวข้องควรถามตัวเอง ได้แก่ วัตถุประสงค์ของการใช้พื้นที่ ปริมาณ และชนิดของที่ดิน และแหล่งน้ำที่มีอยู่เหมาะสมกับการพัฒนามากน้อยเพียงใด ที่ดินและแหล่งน้ำที่จะใช้ในการพัฒนาสามารถรองรับจำนวนผู้ใช้ประโยชน์ได้มากน้อยเพียงใด ที่จะก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด สิ่งอำนวยความสะดวกที่จะสร้างขึ้นนั้น สามารถบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพที่ดีภายใต้กรอบงบประมาณและกำลังคนที่มีอยู่หรือไม่

อุทยานแห่งชาติแต่ละแห่งไม่จำเป็นที่จะต้องจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบทุกรูปแบบ แต่เพื่อให้รู้จักและเข้าใจว่าสิ่งอำนวยความสะดวกมีกี่ประเภท แต่ละประเภทมีอะไรบ้างจึงขอแบ่งสิ่งอำนวยความสะดวกเป็นประเภทต่างๆ ดังนี้

1) อาคาร ถือว่าเป็นกลุ่มของสิ่งอำนวยความสะดวกที่มีลักษณะพิเศษ มีทั้งอาคารที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการบริหารและการบำรุงรักษาหรือสำหรับการใช้ประโยชน์ของเจ้าหน้าที่ และอาคารที่สร้างขึ้นเพื่อบริการแก่ผู้มาเยือน อาคารที่ใช้สำหรับเจ้าหน้าที่ ได้แก่ ที่ทำการ โรงเรียน สำหรับสาธารณูปโภค โรงเก็บพัสดุครุภัณฑ์ บ้านพักหรือหอพักเจ้าหน้าที่และคนงาน ด่านเก็บเงิน และควบคุมนักท่องเที่ยว ส่วนอาคารที่ใช้บริการนักท่องเที่ยว ได้แก่ ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ห้องน้ำห้องสุขาร้านขายของเบ็ดเตล็ด ร้านอาหาร ที่พักแรมและอื่นๆ

2) สิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้ใช้เวลากลางวัน มักจะรวมถึงเฉพาะสิ่งอำนวยความสะดวกที่ใช้บริการแก่นักท่องเที่ยวที่มาใช้ปฏิบัติกิจกรรมนันทนาการในช่วงกลางวันเท่านั้น ได้แก่ บริเวณรับประทานอาหาร บริเวณเล่นเรือ (boating areas) ทางเท้า (trails) สนามเพื่อการเล่น บริเวณที่จัดให้มีการสื่อความหมายธรรมชาติ จุดชมวิว

3) สิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้มาพักแรม ปกติจะหมายถึงสิ่งอำนวยความสะดวกที่ใช้บริการแก่ผู้มาพักแรม ได้แก่ ที่กางเต็นท์หรือบริเวณตั้งแคมป์ซึ่งมีอยู่หลายลักษณะ บริเวณตั้งแคมป์สำหรับผู้ใช้ประโยชน์กลุ่มใหญ่ และที่พักแรมที่เป็นอาคารหรือบ้านพักแบบถาวรหรือกึ่งถาวร

4) สิ่งอำนวยความสะดวกสนับสนุน สิ่งอำนวยความสะดวกประเภทนี้จะรวมไปถึงสิ่งที่เป็นอาคารสถานที่ ไปจนถึงการสร้างความสะดวกให้แก่อุทยานแห่งชาติ ซึ่งจำเป็นต่อการใช้ประโยชน์ทั้งในเวลากลางวันและกลางคืน และให้บริการทั้งเจ้าหน้าที่และผู้มาเยือน ได้แก่ น้ำดื่ม น้ำใช้ สุขา ถังขยะ ที่รวบรวมขยะและสิ่งปฏิกูล ระบบถนน ลานจอดรถหรือที่จอดรถเครื่องหมายจราจร เครื่องหมายหรือแผ่นป้าย ศาลาหลบแดดและฝน ท่าเทียบเรือ ท่าจอดเรือห้องอาบน้ำ แผ่นประกาศ ม้านั่ง การปลูกต้นไม้ที่ให้ร่มเงาและความสวยงาม เหล่านี้เป็นต้น

4.4 การจัดการผู้มาเยือน/นักท่องเที่ยว หมายถึง การนำเอากฎระเบียบ ข้อมูล และการให้การศึกษามาใช้เป็นตัวควบคุมจำนวน ประเภท และพฤติกรรมของผู้มาเยือน เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมนันทนาการของผู้มาเยือนเอื้อประโยชน์ด้านต่างๆ แก่ตนเอง และขณะเดียวกันเพื่อเป็นการป้องกันและลดผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นแก่ทรัพยากรธรรมชาติและสภาพแวดล้อมของอุทยานแห่งชาติ จึงต้องมีเทคนิคการจัดการผู้มาเยือน ได้แก่ การจำกัดปริมาณการใช้ประโยชน์ การกระจายการใช้ประโยชน์ การรวมการใช้ประโยชน์ การจำกัดระยะเวลาการใช้ประโยชน์ การจำกัดฤดูกาลในการใช้ประโยชน์ การจำกัดขนาดของกลุ่มผู้ใช้ และ การให้การศึกษารองผลกระทบ

4.5 การประสานความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและชุมชนท้องถิ่น มีวิธีการดังนี้

4.5.1 มวลชนสัมพันธ์เพื่อประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทราบและเห็นประโยชน์ของการอนุรักษ์อุทยานแห่งชาติไว้

4.5.2 ขอความร่วมมือกับหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับชุมชนในการสนับสนุนให้มีการดำเนินงานสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การจัดการอุทยานแห่งชาติ โดยเฉพาะการควบคุมดูแลมิให้ชาวบ้านบุกรุกพื้นที่ป่าเพื่อเป็นที่ทำกิน

4.5.3 การให้ประชาชนมีส่วนร่วมและได้รับประโยชน์จากอุทยานแห่งชาติ เพื่อลดความขัดแย้งระหว่างอุทยานแห่งชาติและชาวบ้านท้องถิ่น โดยเฉพาะเรื่องที่ดินทำกินและการพึ่งพิงทรัพยากรธรรมชาติในอุทยานแห่งชาติ เช่น การสนับสนุนให้ชาวบ้านได้รับรายได้จากการท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติ โดยการเป็นไกด์นำทางเที่ยวป่า การขายของที่ระลึก อาหาร และการให้บริการที่พักแรมแก่นักท่องเที่ยว เป็นต้น

4.5.4 มีความคิดในการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพื่อรักษาระบบนิเวศให้เกิดความยั่งยืน โดยอาศัยการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่น

4.5.5 เปิดโอกาสให้ชาวบ้านท้องถิ่น ที่คาดว่าจะได้รับผลกระทบกระเทือนจากการจัดการและอนุรักษ์อุทยานแห่งชาติ ให้เข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการจัดทำแผนการจัดการอุทยานแห่งชาติ ซึ่งเป็นที่เชื่อกันว่าการให้ประชาชนมีส่วนร่วม หรือมีบทบาทในการจัดทำแผนฯ นอกจากจะเป็นการเพิ่มคุณภาพของแผนฯ ในการตอบสนองความต้องการของประชาชนท้องถิ่นและผู้เกี่ยวข้องแล้ว ยังทำให้กลุ่มคนดังกล่าวมีความรู้สึกเป็นเจ้าของ มีความต้องการให้ความร่วมมือ โดยเฉพาะในขั้นการนำแผนงานไปปฏิบัติ และเชื่อมั่นในความจริงใจและความยุติธรรมของรัฐที่มีต่อประชาชนอีกด้วย

5. ระเบียบข้อบังคับ

1. ระเบียบกรมป่าไม้ว่าด้วยการเข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2533 บุคคลซึ่งเข้าไปหรือใช้สถานที่ต่างๆ ในเขตอุทยานแห่งชาติต้องปฏิบัติ ดังนี้ (www.dnp.go.th)

- (1) ห้ามมิให้นำยานพาหนะที่ใช้เครื่องยนต์มีเสียงดังหรือควันดำผิดปกติวิสัยเข้าไป
- (2) การจับขี้นยานพาหนะต้องปฏิบัติตามกฎ หรือเครื่องหมายการจราจรที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดไว้ การจอดยานพาหนะต้องไม่กีดขวางทางจราจร
- (3) การเข้าออกให้กระทำเฉพาะตามเส้นทางที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดไว้ และเมื่อถึงด่านตรวจต้องหยุดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ประจำด่านทำการตรวจก่อน
- (4) ห้ามนำสารเคมีที่มีพิษตกค้าง เข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติ ทั้งนี้ต้องได้รับการตรวจสอบจากพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อน
- (5) การอาบน้ำหรือลงไปในลำน้ำ ให้กระทำได้เฉพาะบริเวณที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดไว้
- (6) การเล่นกีฬา ให้กระทำได้ในบริเวณที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดไว้
- (7) การพักผ่อนค้างคืน โดยการจอดยานพาหนะนอน ใช้เต็นท์ กระจง ไร่พวงหรือโดยวิธีอื่นๆ ให้กระทำได้บริเวณที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดไว้
- (8) การก่อไฟเพื่อการใดๆ ให้กระทำได้เฉพาะในเขตที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดไว้ และต้องกระทำด้วยความระมัดระวังเมื่อเลิกใช้แล้วต้องดับไฟให้เรียบร้อย
- (9) การใช้สถานที่เพื่อการใดๆ ต้องมิให้เป็นการเสื่อมเสียศีลธรรมและวัฒนธรรมอันดีงาม และต้องไม่ส่งเสียงอื้อฉาวหรือกระทำการอันเป็นการรบกวนหรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่คนหรือสัตว์
- (10) การเดินเที่ยวชมธรรมชาตินอกทางถาวร ให้ใช้เส้นทางที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดหรือทำเครื่องหมายไว้
- (11) เมื่อเกิดเหตุหรืออันตรายใดๆ ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องหรือผู้พบเห็นแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบโดยด่วนเพื่อพนักงานเจ้าหน้าที่จะให้ความช่วยเหลือได้ทันเวลาที่

2. ระเบียบกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช ว่าด้วยการอนุญาตให้เข้าไปดำเนินกิจกรรมท่องเที่ยวและพักอาศัยในอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2547 (www.dnp.go.th)

(1) ผู้ใด เข้าไป หรือนำสัตว์พาหนะหรือยานพาหนะใดๆ เข้าไปในอุทยานแห่งชาติ หรือได้รับอนุญาตให้เข้าพักอาศัย ในบ้านพัก หรือที่พักอาศัยของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช หรือใช้พื้นที่ตั้งกระท่อม หรือกางเต็นท์ในที่ที่จัดไว้ ในอุทยานแห่งชาติ หรือใช้บริการเกี่ยวกับการบริการนำเที่ยวโดยเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติ ต้องเสียค่าบริการ หรือค่าตอบแทนแล้วแต่กรณี ตามที่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชประกาศกำหนดไว้สำหรับอุทยานแห่งชาตินั้นๆ

(2) ในกรณีที่กลุ่มบุคคล คณะนักศึกษา หรือคณะนักเรียน ซึ่งรวมกันเพื่อกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดที่ ทางราชการสนับสนุน ประสงค์จะพักอาศัยในอุทยานแห่งชาติ โดยขอลดค่าบริการ หรือค่าตอบแทน ให้อธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายมีอำนาจสั่งลดได้ไม่เกินครึ่งหนึ่งของอัตราที่กำหนด

(3) การขออนุญาตและการอนุญาตตามระเบียบนี้ ให้ดำเนินการในบริเวณที่จัดไว้เป็นเขตบริการในอุทยานแห่งชาติ โดยให้หัวหน้าอุทยานแห่งชาติกำหนดจุดที่ตั้ง จัดทำแผนผัง กำหนดจำนวนแปลงเพื่อกิจการต่างๆ แล้วรายงาน กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชแล้ว

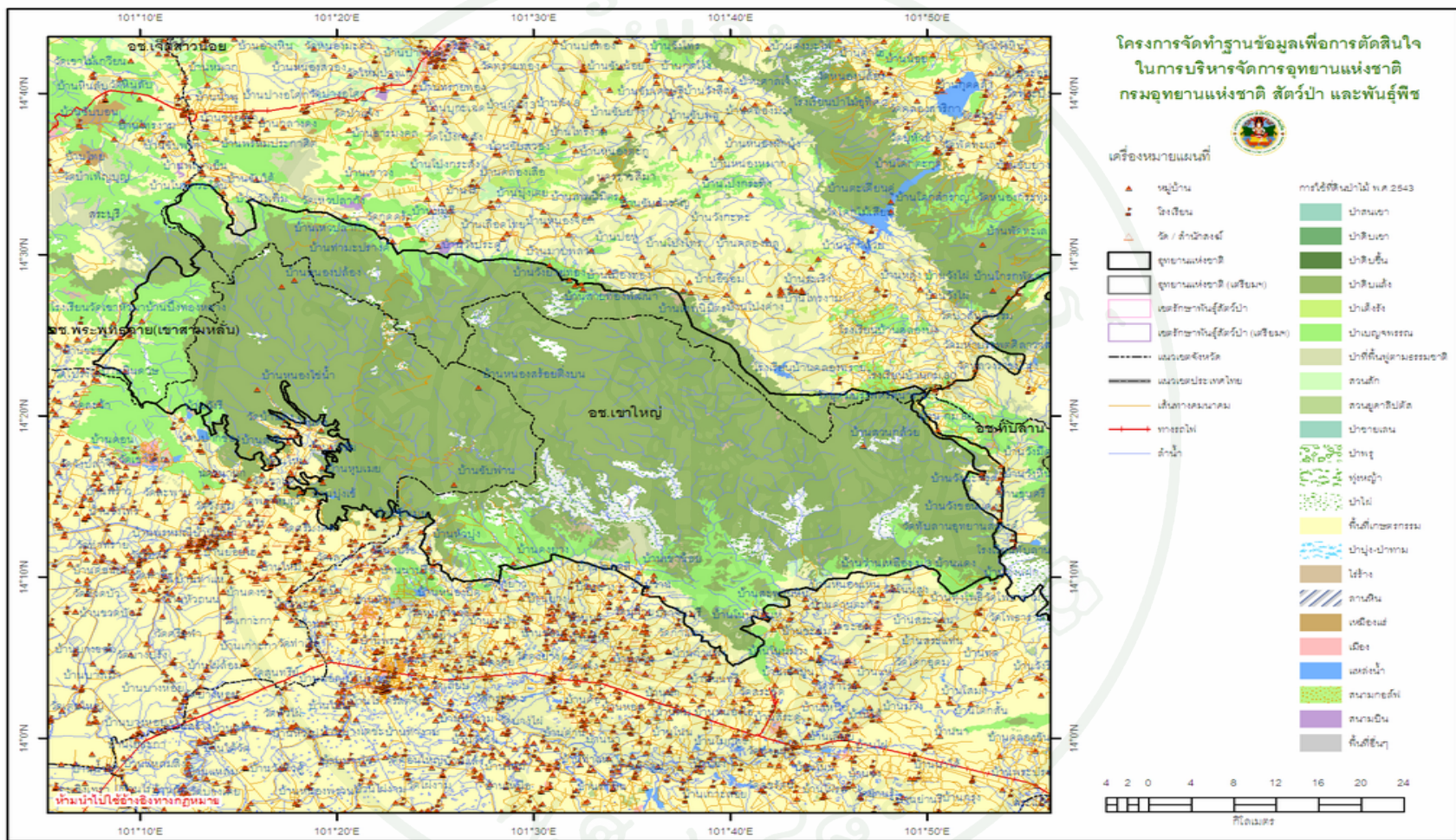
(4) กิจการที่อนุญาตให้บุคคลเข้าไปดำเนินการในบริเวณที่จัดไว้เป็นเขตบริการในเขตอุทยานแห่งชาติ ได้แก่ (ก) การจำหน่ายอาหาร เครื่องดื่ม ของที่ระลึก (ข) ที่พักอาศัย หรือกิจการอื่นที่จำเป็นแก่การท่องเที่ยว (ค) การบริการนำเที่ยวแก่นักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติ ทั้งนี้ โดยจะต้องได้รับใบอนุญาตและชำระค่าธรรมเนียมใบอนุญาตจึงจะเข้าดำเนินการได้ ตลอดจนถึงปฏิบัติตามระเบียบนี้โดยเคร่งครัด หากมีการฝ่าฝืนก็จะถูกเพิกถอนใบอนุญาตได้

อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช (2552) ได้ให้ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปเกี่ยวกับอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ดังนี้

1. ประวัติความเป็นมา

อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่นับเป็นอุทยานแห่งชาติแห่งแรกของประเทศไทย และได้รับสมญานามว่าเป็นอุทยานมรดกของกลุ่มประเทศอาเซียน ตลอดจนเป็นที่ยอมรับทั่วไปว่าเป็นอุทยานแห่งชาติที่สำคัญของโลก โดยได้รับความร่วมมือและช่วยเหลือจาก Dr. George C. Ruhle ผู้เชี่ยวชาญทางด้าน อุทยานแห่งชาติของสหภาพสภากลว่าด้วยการอนุรักษ์ธรรมชาติและทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งได้ดำเนินการประกาศจัดตั้งอุทยานแห่งชาติ โดยได้มีพระราชกฤษฎีกากำหนดที่ดินบริเวณป่าเขาใหญ่ ในท้องที่ตำบลป่าชะ ตำบลบ้านพร้าว อำเภอบ้านนา ตำบลหนองแสง ตำบลนาหินลาด อำเภอปากพลี ตำบลสาริกา ตำบลหินตั้ง ตำบลพรหมมณี อำเภอเมือง จังหวัดนครนายก ตำบลประจันตคาม อำเภอประจันตคาม ตำบลสัมพันดา ตำบลทุ่งโพธิ์ อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี ตำบลหมูสี อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา และตำบลมวกเหล็ก ตำบลซำผักแพว อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี (ภาพที่ 1) ให้เป็นอุทยานแห่งชาติเมื่อ พ.ศ. 2502 ซึ่งลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 79 ตอนที่ 86 ลงวันที่ 18 กันยายน 2505 รวมเนื้อที่ 1,355,468.75 ไร่ หรือ 2,168.75 ตารางกิโลเมตร

ภาพที่ 1 แผนที่ อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

ที่มา: กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช (2552)

ต่อมากองทัพอากาศได้มีหนังสือที่ กศ 0379/15739 ลงวันที่ 15 พฤศจิกายน 2519 ถึงกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ขอคืนพื้นที่ก่อสร้างสถานีเรดาร์ และสถานีถ่ายทอดโทรคมนาคม ออกจากพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ซึ่งคณะกรรมการอุทยานแห่งชาติ ได้มีมติในคราวประชุม ครั้งที่ 1/2520 ลงวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2520 เห็นชอบให้คืนพื้นที่ส่วนดังกล่าวได้ โดยได้มีพระราชกฤษฎีกาเพิกถอนอุทยานแห่งชาติป่าเขาใหญ่บางส่วน ในท้องที่ตำบลหินตั้ง อำเภอเมือง จังหวัดนครนายก พ.ศ. 2521 ซึ่งลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 95 ตอนที่ 99 ลงวันที่ 21 กันยายน 2521 เป็นเนื้อที่ ประมาณ 71 ไร่ 3 งาน 16 ตารางวา หรือ 0.1149 ตารางกิโลเมตร และกรมชลประทานกระทรวง เกษตรและสหกรณ์ ขอใช้พื้นที่บางส่วนในเขตอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ในท้องที่อำเภอปากพลี และอำเภอเมือง จังหวัดนครนายก เนื้อที่ 1,925 ไร่ 1 งาน 73 ตารางวา หรือ 3.0807 ตารางกิโลเมตร เพื่อก่อสร้างโครงการเขื่อนคลองท่าด่านอันเนื่องมาจากพระราชดำริ เพื่อประโยชน์ในการจัดแหล่งเก็บกักน้ำใช้เพื่อการอุปโภคและบริโภค ตลอดจนการเพาะปลูก รวมทั้งช่วยบรรเทาอุทกภัยที่เกิดขึ้นในเขตจังหวัดนครนายกเป็นประจำทุกปี คณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบให้ทำการก่อสร้างโครงการเขื่อนคลองท่าด่านอันเนื่องมาจากพระราชดำริ ซึ่งได้มีพระราชกฤษฎีกาเพิกถอนอุทยานแห่งชาติป่าเขาใหญ่บางส่วนในท้องที่ตำบลหินลาด อำเภอปากพลี และตำบลหินตั้ง อำเภอเมืองนครนายก จังหวัดนครนายก โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 116 ตอนที่ 119ก ลงวันที่ 26 พฤศจิกายน 2542 จึงเป็นผลให้ปัจจุบันอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ มีเนื้อที่ประมาณ 1,353,471.53 ไร่ คิดเป็น 2,165.55 ตารางกิโลเมตร

2. ลักษณะภูมิประเทศ

อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ประกอบด้วย เทือกเขาสลับซับซ้อนกัน ได้แก่ เขาร่ม ซึ่งเป็นยอดเขาสูง 1,351 เมตรจากระดับน้ำทะเล รองลงมาได้แก่ เขาแหลม 1,326 เมตร เขาเขียว 1,292 เมตร เขาสามยอด 1,142 เมตร และเขาฟ้าผ่า 1,078 เมตร ด้านทิศเหนือและตะวันออกพื้นที่จะลาดลงทิศใต้และตะวันตกเป็นที่สูงชัน อันเป็นแหล่งกำเนิดต้นน้ำลำธารที่สำคัญ 5 สาย ดังนี้

2.1 แม่น้ำปราจีน และแม่น้ำนครนายก อยู่ทางทิศใต้ของพื้นที่ มีความสำคัญต่อเกษตรกรรมและระบบทางเศรษฐกิจและสังคมของภูมิภาคนี้ แม่น้ำทั้งสองจะมาบรรจบกันเป็นแม่น้ำบางปะกง

2.2 ลำตะคอง และลำพระเพลิง อยู่ทางทิศเหนือไหลไปหล่อเลี้ยงพื้นที่เกษตรกรรมของที่ราบสูงโคราช ไปบรรจบกันเป็นแม่น้ำบางปะกง

2.3 ห้วยมวกเหล็ก อยู่ทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ใช้ประโยชน์ด้านการเกษตร โดยเฉพาะการปลูกสัตว์ของภูมิภาคนี้ ไหลลงสู่แม่น้ำป่าสักที่อำเภอมวกเหล็ก

3. ลักษณะภูมิอากาศ

อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่มีสภาพป่าที่รกร้าง และได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมทำให้เกิดฝนตกชุกตามฤดูกาล อากาศไม่ร้อนจัด และหนาวจัดจนเกินไป เหมาะแก่การท่องเที่ยวและประกอบกิจกรรมนันทนาการชนิดต่างๆ อุณหภูมิเฉลี่ยตลอดปีประมาณ 23 องศาเซลเซียส

3.1 ฤดูร้อน แม้ว่าอากาศจะร้อนอบอ้าวกว่าในที่อื่น แต่ที่เขาสูงบนเขาใหญ่อากาศเย็นสบาย เหมาะแก่การพักผ่อน

3.2 ฤดูฝน เป็นช่วงที่สภาพธรรมชาติ ป่าไม้ และทุ่งหญ้าเขียวขจี สวยงาม น้ำตกต่างๆจะมีสายน้ำที่ไหลหลากและเชี่ยวกราก

3.3 ฤดูหนาว ช่วงเดือนตุลาคม ถึงเดือนกุมภาพันธ์ เป็นฤดูที่นักท่องเที่ยวมากที่สุด อากาศค่อนข้างเย็น โดยเฉพาะบริเวณเขาสูง

4. ป่าธรรมชาติ

ป่าสงวนแห่งชาติ ป่าเขาภูหลวงเป็นพื้นที่ที่รัฐบาลได้เคยอนุญาตให้ภาคเอกชนทำสัมปทานไม้ในป่า เมื่อประมาณปี พ.ศ. 2524 และยกเลิกการให้สัมปทานทำไม้ เมื่อปี พ.ศ. 2531 ไม้ในป่าจึงเป็นไม้ที่มีขนาดเล็ก และส่วนใหญ่เป็นไม้รุ่นที่สอง ซึ่งประกอบด้วยป่าไม้ 3 ชนิด ได้แก่ ป่าดิบแล้ง (dry evergreen forest) ป่าเบญจพรรณ (mixed deciduous forest) ป่าเต็งรัง (deciduous – dipterocarp forest) ดังนี้

ป่าดิบแล้ง (dry evergreen forest) จะพบป่าชนิดนี้ตามภูเขาที่มีความชันมาก ได้แก่ เขาหลวง เขาชะงา เขาชะงอ เขาชะงอ เขาชะงอ เขาชะงอ เขาชะงอ และเขาชะงอ จำแนกโดยใช้ไม้เด่นที่พบมากได้แก่ ยางแดง (*Dipterocarpus alatus*) ตะเคียนหิน (*Hopea ferrea*) เคี่ยมคะนอง (*Shorea heryana*) และกระบาก (*Anisoptera turbinatus*) เป็นต้น ซึ่งเป็นไม้ไม่ผลัดใบ ขึ้นผสมไม้ผลัดใบ เช่นมะค่าโมง (*Azelia xylocarpa*) ตะแบก (*Lagerstoemia calyculata*) ยางแดง (*Dipterocarpus*

turbinatus) ตะเคียนทอง (*Hopea odorata*) ตะคร้ำ (*Garuga pinnata*) พันชาด (*Erythrophloeum succirubru*) กระบาก (*Anisoptera oblonga*) ตีนนก (*Vitex liminifolia*) สมพง (*Tetrameles nudiflora*) ปออีแก้ง (*Pterospermum javanicum*) ขนุนนก (*Palaquium obovatum*) ไม้ชั้นรองเป็นดัชนีของป่าที่สำคัญ เช่น พลองจีนก (*Memecylon foribundum*) โมกมัน (*Wrightia tomentosa*) แก้ว (*Murraya paniculata*) มะไฟ (*Baccaurea ramiflora*) กล้วยถาญี (*Diospysos gandulosa*) กระเบาเกล็ด (*Hydnocarpus illicifolius*) ค้างคาว (*Aglaia pilifera*) ชมพูป่า (*Eugenia siamensis*) ไม้พื้นล่าง ไม้เด่นที่พบ ได้แก่ ไม้พุ่มเล็ก เช่น ข่อยหนาม (*Streblus ilifolius*) เข็มป่า (*Ixora spp.*) มะนาวผี (*Atalantia monophylla*) พืชจำพวกเถาวัลย์ เช่น กระไคลิง (*Bauhinia scandens*) สะบ้า (*Endata pursaetha*) เถาวัลย์เปรียง (*Derris scandens*) เถาเลี้ยวป่า (*Bauhinia spp*) เถาวัลย์ (*Tetrastigma sp.*) เป็นต้น พื้นป่ารกทึบด้วยพืชจำพวกจิง และข่า ได้แก่ (*Zingiber spp*) เปราะ (*Kaempferia spp*) พวกหวาย (*Calamus spp*) พลับพลึง (*Crinum sp*) พวกบอน ได้แก่ พวก Alocacia และ Aglaeonema บนต้นไม้และตามกิ่งไม้มักประกอบด้วยพืชในกลุ่มกล้วยไม้ และมอส หลายชนิด โดยเฉพาะกระเช้าสีดา (*Platyserim ridleyi*) เฟิร์นก้านดำ (*Adiantum capplillus*) กระแตไต่ไม้ (*Drynarin quercifolia*) ข่าหลวงหลังลาย (*Asplenium nidus*) ฯลฯ

ตารางที่ 1 พันธุ์ไม้บางชนิดที่สำรวจพบในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

ลักษณะสังคม พืช/ชื่อไทย	ชื่อวิทยาศาสตร์	วงศ์
กระพีเขาควาย	<i>Millettia leucantha</i> Kurz.T	LEGUMINOSAE
คอแลน	<i>Nephelium hypoleucum</i> Kurz. T	SAPINDACEAE
จันทร์ป่า	<i>Myristica cinnamomea</i> King. T	SCROPHULARIACEAE
ต้นหมี	<i>Gonocaryum lobbianum</i> Warb. T	ICACINACEAE
เพี้ยฟาน	<i>Clausena excavate</i> Oliv. S	RUTACEAE
สนุ่น	<i>Salix tetrasperma</i> Rox. T.	SALICACEAE
อบเชย	<i>Cinnamomum iners</i> Miq.T	LAURACEAE

ส่วนในด้านของสังคมสัตว์ ด้วยสภาพป่าที่มีความหลากหลาย เป็นแหล่งพักพิงอาศัย และแหล่งอาหาร อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่จึงชุกชุมไปด้วยสัตว์ป่านานาชนิด (กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช, 2552) ได้แก่

1) สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม มีประมาณ 70 ชนิด ทั้งจำพวกที่กินพืชเป็นอาหาร ได้แก่ ช้าง กระตัง เก้ง กวาง เลียงผา ชะนีธรรมดา ชะนีมงกุฏ และจำพวกที่กินเนื้อเป็นอาหาร ได้แก่ เสือโคร่ง หมาใน ฯลฯ

2) สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์สะเทินน้ำสะเทินบก รวมกันไม่น้อยกว่า 70 ชนิด ที่สำคัญ ได้แก่ งูเหลือม งูหลาม งูจงอาง เขี้ย ตะกอน เต่าชนิดต่างๆ ฯลฯ

3) นก มีไม่ต่ำกว่า 340 ชนิด ที่น่าสนใจ ได้แก่ นกเงือกกรามช้าง นกกก นกเงือกสีน้ำตาล นกแก๊ก นอกจากนี้ยังมี นกโกโร โกโส นกพญาไฟ นกแก้วแล้วสีน้ำเงิน นกขุนแผน ฯลฯ

5. จำนวนนักท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

สถิติผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ 10 ปีที่ผ่านมาจากปี พ.ศ. 2542 - 2551 (ตารางที่ 1) พบว่า แนวโน้มจำนวนนักท่องเที่ยวมีปริมาณสูงขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2543 – 2549 ซึ่งในปี พ.ศ. 2549 มีผู้มาเยือนสูงสุดถึง 1,251,259 คน ส่วนในปี พ.ศ. 2543 มีผู้มาเยือนต่ำสุดเพียง 479,809 คน

ตารางที่ 2 สถิตินักท่องเที่ยวที่เข้ามาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ระหว่างปี พ.ศ. 2542 – 2551

ปีงบประมาณ	จำนวนนักท่องเที่ยว
2542	489,969
2543	479,809
2544	525,306
2545	695,740
2546	759,687
2547	771,922
2548	870,088
2549	1,251,259
2550	871,268
2551	671,569

ที่มา: ฝ่ายระบบฐานข้อมูล ส่วนศึกษาและวิจัยอุทยานแห่งชาติ (2552)

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กองวางแผน โครงการ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2532) ได้จัดทำแผนการและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวบนเกาะสีชัง โดยศึกษาด้านศักยภาพการท่องเที่ยว กำหนดแนวทางเพื่อป้องกันและอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว พบว่า เกาะสีชังมีแหล่งท่องเที่ยวทุกประเภท การกำหนดการท่องเที่ยวจะเน้นการท่องเที่ยวขนาดเล็กเน้นกิจกรรมที่สงบ โดยมีความพร้อมของสิ่งอำนวยความสะดวกที่เพียงพอแต่ไม่เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่อีกที่ก ที่จะก่อความพลุกพล่านให้แก่ชุมชน

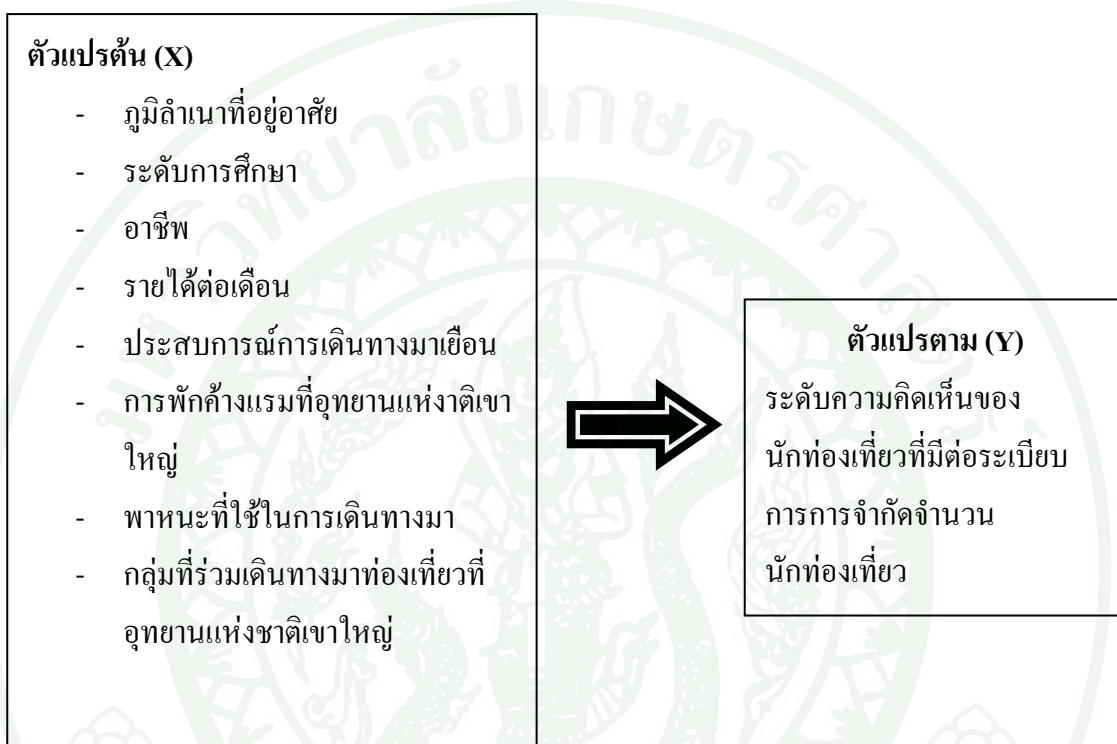
พันทิพา (2530) ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อแผนพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก บริเวณอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ พบว่า นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจกับการเดินทางมาท่องเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจ ณ อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ และเหตุผลที่เลือกมาท่องเที่ยว คือ ชอบสภาพแวดล้อมที่เป็นธรรมชาติ สำหรับความสนใจในประเภทกิจกรรมนันทนาการ พบว่า กิจกรรมที่ได้รับความนิยมมากที่สุด คือ การเดินป่า รองลงมาคือ การถ่ายรูปและการตั้งค่ายพักแรม

วาชรัตน์ (2546) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อความพร้อมด้านการท่องเที่ยว เชนิเวศในอุทยานแห่งชาติภูหินร่องกล้า จังหวัดพิษณุโลก ผลจากการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยว ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุเฉลี่ย 30.32 ปี การศึกษาระดับปริญญาตรีมากที่สุด และมีอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชนมากที่สุด ร้อยละ 26.70 มีรายได้เฉลี่ยคนละ 15,106.83 บาทต่อเดือน ภูมิลำเนาส่วนใหญ่อยู่ในกรุงเทพฯ ร้อยละ 25.40 และเป็นนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวครั้งแรก ร้อยละ 66.00 ได้ให้ความคิดเห็นว่า แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอุทยานแห่งชาติภูหินร่องกล้า ที่มีความพร้อมมาก คือ ผาซุง (3.54 คะแนน) และลานหินปุ่ม (3.52 คะแนน) การบริการที่พัก (3.54 คะแนน) สภาพ และคุณภาพอากาศ (3.64 คะแนน)

เสาวณิต (2533) ศึกษา ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสภาพแวดล้อมทางกายภาพ บริเวณชายหาดหัวหิน พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาทางด้าน เพศ อายุ ระดับการศึกษา และรายได้แตกต่างกัน ตลอดจน จำนวนครั้งที่เคยมาเยือนหัวหินต่างกัน และมีกิจกรรมการพักผ่อนต่างกันจะมีความพึงพอใจต่อสภาพแวดล้อมทางกายภาพบริเวณชายหาดหัวหินต่างกัน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อระเบียบการการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว
ในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยไว้ดังนี้

ภาพที่ 2 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานของการวิจัย

จากแนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิดในการวิจัย และวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัย กำหนดสมมติฐานการวิจัยไว้ดังนี้

1. ภูมิฐานะที่อยู่อาศัย มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ต่อระเบียบการการจำกัดจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว
2. ระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ต่อระเบียบการการจำกัดจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว
3. อาชีพ มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ต่อระเบียบการการจำกัดจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว
4. รายได้ต่อเดือน มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ต่อระเบียบการการจำกัดจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว
5. ประสบการณ์การเดินทางมาเยือน มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ต่อระเบียบการการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว
6. การพักค้างแรมที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยว
7. พาหนะที่ใช้ในการเดินทางมา มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ต่อระเบียบการการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว
8. กลุ่มที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ต่อระเบียบการการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว

อุปกรณ์และวิธีการ

อุปกรณ์

1. เอกสาร ข้อมูล และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. กล้องถ่ายรูป หรืออุปกรณ์บันทึกภาพ
3. คอมพิวเตอร์ และโปรแกรมวิเคราะห์ผลทางสถิติ
4. แบบสอบถามนักท่องเที่ยว

วิธีการ

การศึกษาวิจัยนี้ เป็นการศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ โดยมีวิธีการศึกษาวิจัยดังนี้

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1.1 เก็บรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิที่ทำการศึกษา ซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้จากเอกสารที่เกี่ยวข้องต่างๆ ได้แก่ ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ลักษณะภูมิประเทศ ลักษณะภูมิอากาศ ลักษณะการกระจายของพืชพรรณและสัตว์ป่า และจำนวนนักท่องเที่ยว

1.2 จัดทำแบบสอบถามโดยใช้ข้อมูลที่ได้จากการค้นคว้า สัมภาษณ์และการตั้งสมมติฐาน โดยประกอบไปด้วยคำถามปลายเปิดและปลายปิด โดยแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักท่องเที่ยว

ตอนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการเดินทางและพฤติกรรมการท่องเที่ยว

ตอนที่ 3 ความรู้เกี่ยวกับการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบการการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว

1.3 ตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม โดยการนำไปปรึกษาคณาจารย์ผู้เชี่ยวชาญในด้านที่เกี่ยวข้อง เพื่อปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามก่อนที่จะนำไปทดสอบ จากนั้นนำไปทดสอบ

(pre-test) กับนักท่องเที่ยว เมื่อได้รับแบบสอบถามกลับมาก็จะนำไปทดสอบเพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) หากข้อคำถามใดได้ค่า Cronbach's Alpha มากกว่าหรือเท่ากับ 0.70 ก็จะเป็นข้อคำถามที่ใช้ได้ ส่วนข้อคำถามใดได้ค่า Cronbach's Alpha น้อยกว่า 0.70 ก็จะต้องมีการปรับปรุงข้อคำถามนั้น และนำกลับมาหาค่า Cronbach's Alpha อีกครั้ง หากข้อคำถามทุกส่วนมีค่า Cronbach's Alpha มากกว่า 0.70 ซึ่งจากการทดสอบได้ค่าเท่ากับ 0.897 จากนั้นจึงนำไปปรึกษาคณะกรรมการที่ปรึกษาเพื่อทำการปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมก่อนการนำไปใช้จริง

1.4 นำแบบสอบถามมาเก็บข้อมูลโดยการแจกแบบสอบถามแก่นักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (simple random sampling) กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตร Yamane (1973) จะได้จำนวนตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บแบบสอบถาม ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
 N = ขนาดของประชากร
 e = ความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่าง

แทนค่าจากสูตร

$$\begin{aligned} n &= \frac{4,000}{1 + 4,000 (.05)^2} \\ &= 363.64 \text{ คน} \end{aligned}$$

ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้จึงประมาณขนาดตัวอย่างที่ต้องใช้ได้ทั้งสิ้น 364 คน ผู้วิจัยทำการแจกแบบสอบถามทั้งสิ้นจำนวน 400 คน ซึ่งได้รับตอบกลับจำนวน 370 ชุด คิดเป็นร้อยละ 92.5

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ตรวจสอบข้อมูลที่ได้ว่ามีความถูกต้องและสมบูรณ์ที่สุด ตรงประเด็นที่ต้องการ โดยจัดหมวดหมู่ของข้อมูล เพื่อสะดวกในการวิเคราะห์ขั้นต่อไป

3.2 ลงรหัสข้อมูล ก่อนป้อนข้อมูลลงในคอมพิวเตอร์เพื่อสามารถตรวจสอบและป้องกันความผิดพลาดในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.3 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา คือ ค่าอัตราส่วน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.4 ประเมินความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว โดยนำค่าระดับความคิดเห็นในแต่ละปัจจัยมารวมกัน หาดด้วยจำนวนปัจจัย จากนั้นนำค่าที่ได้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์คะแนนความคิดเห็นประยุคต์ดังนี้

	คำถามเชิงบวก	คำถามเชิงลบ
เห็นด้วยมากที่สุด	ได้ 5 คะแนน	ได้ 1 คะแนน
เห็นด้วยมาก	ได้ 4 คะแนน	ได้ 2 คะแนน
เห็นด้วยปานกลาง	ได้ 3 คะแนน	ได้ 3 คะแนน
เห็นด้วยน้อย	ได้ 2 คะแนน	ได้ 4 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ได้ 1 คะแนน	ได้ 5 คะแนน

สำหรับเกณฑ์การแบ่งอันดับทัศนคติของช่วงคะแนนในแต่ละระดับชั้นความคิดเห็น ซึ่งมีอยู่ 5 ระดับ โดยมีรายละเอียดในการคำนวณ ดังนี้

$$\text{ค่าพิสัย (range)} = \text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}$$

$$\text{จำนวนชั้น} = 5$$

$$\text{ดังนั้นค่าอันดับทัศนคติ} = \frac{\text{ค่าพิสัย}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

$$= \frac{5 - 1}{5}$$

$$= 0.8$$

ดังนั้นช่วงคะแนนในแต่ละระดับชั้นของความคิดเห็น เป็นดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	=	4.21 – 5.00 คะแนน
เห็นด้วยมาก	=	3.41 – 4.20 คะแนน
เห็นด้วยปานกลาง	=	2.61 – 3.40 คะแนน
เห็นด้วยน้อย	=	1.81 – 2.60 คะแนน
ไม่น้อยที่สุด	=	1.00 – 1.80 คะแนน

3.5 ทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติไคสแควร์ โดยกำหนดระดับความมีนัยสำคัญที่ 0.05 โดย การวิเคราะห์ข้อมูลนั้นจะใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

ผลและวิจารณ์

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยว
ในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ จังหวัด นครราชสีมา ผลการศึกษาปรากฏตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักท่องเที่ยว การเดินทาง พฤติกรรมการท่องเที่ยว และความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
2. ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่
3. การทดสอบหาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักท่องเที่ยว การเดินทาง พฤติกรรมการท่องเที่ยว และความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

การศึกษาข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักท่องเที่ยว การเดินทาง พฤติกรรมการท่องเที่ยว และความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว เป็นการศึกษาข้อมูลต่าง ๆ ของประชากรกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ภูมิลำเนาที่อยู่อาศัย ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน ประสบการณ์การเดินทางมาเยือน การพักค้างแรมที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ การรับทราบข้อมูลเกี่ยวกับอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ จุดประสงค์ในการเดินทางมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ พาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ กลุ่มที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ในครั้งนี้ และความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ซึ่งผลการศึกษาปรากฏดังนี้

ภูมิลำเนาที่อยู่อาศัย ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวที่ทำการศึกษาส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาที่อยู่อาศัยในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คิดเป็น ร้อยละ 32.40 รองลงมาคือภาคตะวันตกและภาคใต้ คิดเป็นร้อยละ 16.80 รองลงมาคือภาคกลาง คิดเป็นร้อยละ 16.50 และน้อยที่สุด คือ ภาคเหนือ คิดเป็นร้อยละ 9.70

ระดับการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวที่ทำการศึกษาค้นคว้าส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 65.10 รองลงมาคือต่ำกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 27.80 และน้อยที่สุด มีการศึกษาในระดับที่สูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 7.00

อาชีพ ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวที่ทำการศึกษาค้นคว้าส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นนักเรียนนักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 31.40 รองลงมา คือ มีอาชีพรับราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 20.30 และน้อยที่สุด มีอาชีพเกษตรกร คิดเป็นร้อยละ 1.60

รายได้ต่อเดือน ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวที่ทำการศึกษาค้นคว้าส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนอยู่ในช่วง 10,001 – 15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 28.60 รองลงมาคือ มีรายได้ต่อเดือนอยู่ในช่วง 5,001 – 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 24.30 และน้อยที่สุด มีรายได้ต่อเดือน มากกว่า 25,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 6.20

ประสบการณ์การเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวที่ทำการศึกษาค้นคว้าส่วนใหญ่เคยเดินทางมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 58.90 และไม่เคยเดินทางมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 41.10

การพักค้างแรมที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวที่ทำการศึกษาค้นคว้าส่วนใหญ่มีการพักค้างแรมที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 73.20 และไม่มีการพักค้างแรมที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 26.80

การรับทราบข้อมูลเกี่ยวกับอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวที่ทำการศึกษาค้นคว้าส่วนใหญ่มีการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ผ่านทางครอบครัว/ ญาติ / เพื่อน คิดเป็นร้อยละ 56.50 รองลงมา คือ มีการรับรู้ผ่านทางวิทยุ/ โทรทัศน์ คิดเป็นร้อยละ 48.10 และน้อยที่สุดคือ มีการรับรู้ผ่านทางบริษัททัวร์ คิดเป็นร้อยละ 13.80

จุดประสงค์ในการเดินทางมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวที่ทำการศึกษาค้นคว้าส่วนใหญ่มีจุดประสงค์ในการเดินทางเพื่อการพักผ่อน คิดเป็นร้อยละ 47.80 รองลงมา เพื่อการถ่ายรูป/ วิดีโอ คิดเป็นร้อยละ 45.70 และน้อยที่สุด คือมีจุดประสงค์ในการเดินทางเพื่อเข้าเป็นเส้นทางผ่าน คิดเป็นร้อยละ 11.90

พาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ผลการศึกษาพบว่านักท่องเที่ยวที่ทำการศึกษาร้อยละส่วนใหญ่ใช้รถยนต์ส่วนตัวเพื่อมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 67.80 รองลงมา คือ ใช้เช่าเหมารถตู้ คิดเป็นร้อยละ 13.5 และน้อยที่สุด คือ ใช้รถจักรยานยนต์ คิดเป็นร้อยละ 2.80

กลุ่มที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ในครั้งนี้ ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวที่ทำการศึกษาร้อยละส่วนใหญ่มีการเดินทางมากับกลุ่มเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 53.50 รองลงมา คือ มีการเดินทางมากับครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 30.50 และน้อยที่สุด คือ มีการเดินทางมากับกลุ่มทัวร์ คิดเป็นร้อยละ 7.40

รายละเอียดของข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักท่องเที่ยว การเดินทาง และพฤติกรรมกรท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับนักท่องเที่ยวกลุ่มตัวอย่างข้างต้น ปรากฏตามตารางที่ 3

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของข้อมูลเกี่ยวกับนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

ลักษณะของข้อมูล	จำนวน (n=370)	ร้อยละ	หมายเหตุ
ภูมิลำเนาที่อยู่อาศัย			
กรุงเทพมหานครและปริมณฑล	53	14.30	
ภาคเหนือ	36	9.70	
ภาคกลาง	61	16.50	
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	120	32.40	
ภาคตะวันออก	38	10.30	
ภาคตะวันตกและภาคใต้	62	16.80	
ระดับการศึกษา			
ต่ำกว่าปริญญาตรี	103	27.80	
ปริญญาตรี	241	65.10	
สูงกว่าปริญญาตรี	26	7.00	

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ลักษณะของข้อมูล	จำนวน (n=370)	ร้อยละ	หมายเหตุ
อาชีพ			
ค้าขาย/ ธุรกิจส่วนตัว	54	14.60	
รับราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ	75	20.30	
แม่บ้านหรือพ่อบ้าน	14	3.80	
พนักงานบริษัทเอกชน	63	17.00	
รับจ้างทั่วไป	42	11.40	
นักเรียน/ นักศึกษา	116	31.40	
เกษตรกรรวม	6	1.60	
รายได้ต่อเดือน			
ต่ำกว่า 5,000 บาท	66	17.80	
5,001 - 10,000 บาท	90	24.30	
10,001 – 15,000 บาท	106	28.60	
15,001 – 20,000 บาท	51	13.80	
20,001 – 25,000 บาท	34	9.20	
มากกว่า 25,000 บาท	23	6.20	
ประสบการณ์การเดินทางมาเยือนอุทยานฯ			
ไม่เคย	152	41.10	
เคย	218	58.90	
การพักค้างแรมที่อุทยานฯ			
ไม่พักค้างแรม	99	26.80	
พักค้างคืน	271	73.20	
การรับทราบข้อมูลเกี่ยวกับอุทยานฯ			
			ตอบได้มากกว่า
ครอบครัว/ญาติ/เพื่อน	209	56.50	1 ข้อ
บริษัททัวร์	51	13.80	
นิตยสาร/วารสาร/ใบปลิว	163	44.10	
วิทยุ/โทรทัศน์	178	48.10	
อินเทอร์เน็ต	160	43.20	

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ลักษณะของข้อมูล	จำนวน (n=370)	ร้อยละ	หมายเหตุ
จุดประสงค์ในการเดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานฯ			ตอบได้มากกว่า
เพื่อการศึกษาวิจัย	34	9.20	1 ข้อ
เพื่อศึกษารวมชาติ	163	44.10	
เพื่อเข้าอบรมสัมมนา	52	14.10	
เป็นเส้นทางผ่าน	44	11.90	
เพื่อถ่ายรูป/ วิดีโอ	169	45.70	
เพื่อการพักผ่อน	177	47.80	
พาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาที่อุทยานฯ			
รถโดยสารสาธารณะ	32	8.60	
รถยนต์ส่วนตัว	251	67.80	
รถจักรยานยนต์	10	2.80	
เช่าเหมารถตู้	50	13.50	
รถบริษัททัวร์	27	7.30	
กลุ่มที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวที่อุทยานฯ			
มากับกลุ่มเพื่อน	198	53.50	
มากับครอบครัว0000000	113	30.50	
มากับกลุ่มทัวร์	27	7.40	
มากับกลุ่มเพื่อนและครอบครัว	32	8.60	

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว การศึกษาในส่วนนี้เป็นการทดสอบความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้คำถามจำนวน 15 ข้อ ซึ่งมีลักษณะคำตอบที่เป็นจริง จำนวน 6 ข้อ และเป็นคำถามที่เป็นเท็จ จำนวน 9 ข้อ ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวที่ทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูลดังกล่าวได้คะแนน 13 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 17.00 รองลงมาได้คะแนน 12 คะแนน และ 11 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 15.40 และร้อยละ 13.80 ตามลำดับ และน้อยที่สุดได้ 4 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 0.80 ได้คะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 11.15 คะแนน ได้คะแนนสูงสุด 15 คะแนน และได้คะแนนต่ำสุด เท่ากับ 4 คะแนน เมื่อตรวจสอบจากคะแนนเฉลี่ยสามารถสรุปได้ว่า

นักท่องเที่ยวที่ทำการศึกษาคำถามส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่อยู่ในระดับสูง รายละเอียดของคะแนนข้างต้น ปรากฏตามตารางที่ 4

ตารางที่ 4 คะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา

ระดับคะแนน	จำนวน (n=370)	ร้อยละ	หมายเหตุ
จำนวน 4 ข้อ	3	0.80	
จำนวน 5 ข้อ	4	1.10	
จำนวน 6 ข้อ	17	4.60	
จำนวน 7 ข้อ	17	4.60	
จำนวน 8 ข้อ	19	5.10	
จำนวน 9 ข้อ	41	11.10	
จำนวน 10 ข้อ	29	7.80	
จำนวน 11 ข้อ	51	13.80	
จำนวน 12 ข้อ	57	15.40	
จำนวน 13 ข้อ	63	17.00	
จำนวน 14 ข้อ	39	10.50	
จำนวน 15 ข้อ	30	8.10	

เมื่อทำการตรวจสอบคำถามเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ที่นักท่องเที่ยวกลุ่มตัวอย่างได้ตอบคำถามเป็นรายข้อ พบว่า นักท่องเที่ยวที่ทำการศึกษาคำถามส่วนใหญ่สามารถตอบคำถามข้อต่าง ๆ ได้ถูกต้องมากที่สุด 5 อันดับแรก และอันดับสุดท้ายที่ตอบได้ถูกต้องน้อยที่สุด มีดังต่อไปนี้

อันดับที่ 1 ได้แก่ ข้อที่ 15 “สิ่งที่ดีที่สุดที่ท่านจะนำกลับไป คือ ภาพและความทรงจำ” (ตอบถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 95.70)

อันดับที่ 2 ได้แก่ ข้อที่ 1 “การท่องเที่ยวคือการเดินทางไปเพื่อทัศนศึกษา ประชุมสัมมนา ไปพักผ่อน หรือไปเยี่ยมเยือนสถานที่ต่างๆ” (ตอบถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 95.10)

อันดับที่ 3 ได้แก่ ข้อที่ 10 “กฎข้อบังคับของสถานที่ตั้งขึ้นนักท่องเที่ยวจะปฏิบัติตามหรือไม่ก็ได้” (ตอบถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 80.50)

อันดับที่ 4 ได้แก่ ข้อที่ 12 “ป้ายสื่อความหมายให้ข้อมูลต่างๆ ไม่จำเป็นต้องมี หากสถานที่ท่องเที่ยวนั้นมีเจ้าหน้าที่บรรยายให้ความรู้อยู่แล้ว” (ตอบถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 78.60)

อันดับที่ 5 ได้แก่ ข้อที่ 8 “คนที่เดินทางมาตามลำพังไม่ได้จัดว่าเป็นการท่องเที่ยว” (ตอบถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 78.10)

อันดับสุดท้าย ได้แก่ ข้อที่ 2 “การท่องเที่ยวมีวัตถุประสงค์เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจเท่านั้น” (ตอบถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 51.90)

รายละเอียดการตอบคำถามความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ของนักท่องเที่ยวกลุ่มตัวอย่างทั้ง 15 ข้อ ปรากฏตามตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

ข้อความ	ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว			
	ตอบถูก		ตอบผิด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การท่องเที่ยวคือการเดินทางไปเพื่อทัศนศึกษา ประชุมสัมมนา ไปพักผ่อน หรือไปเยี่ยมเยือน สถานที่ต่างๆ	352	95.10	18	4.90
2. การท่องเที่ยวมีวัตถุประสงค์เพื่อการพักผ่อนหย่อน ใจเท่านั้น	192	51.90	178	48.10
3. การเดินป่าเพื่อศึกษาธรรมชาติ พรรณไม้และสัตว์ ป่าเป็นการศึกษาเชิงวิชาการจัดเป็นการท่องเที่ยว	234	63.20	136	36.80
4. สถานที่ท่องเที่ยวตามแหล่งธรรมชาติต่างๆ ควรมี การจำกัดนักท่องเที่ยว	248	67.00	122	33.00

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ข้อความ	ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว			
	ตอบถูก		ตอบผิด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
5. การมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ควรมี การเก็บค่าบริการเข้าชมเพื่อนำเงินมาพัฒนา ปรับปรุงสถานที่	285	77.00	85	23.00
6. นักเดินทางป่าไม้จัดเป็นการท่องเที่ยว	240	64.90	130	35.10
7. พวกคุณไม่จัดว่าเป็นนักท่องเที่ยว	280	75.70	90	24.30
8. คนที่เดินทางมาตามลำพังไม่ได้จัดว่าเป็นการ ท่องเที่ยว	289	78.10	81	21.90
9. คนที่เดินทางมาเป็นหมู่คณะไม่ได้จัดว่าเป็นการ ท่องเที่ยว	258	69.70	112	30.20
10. กฎข้อบังคับของสถานที่ตั้งขึ้นนักท่องเที่ยวจะ ปฏิบัติตามหรือไม่ก็ได้	293	80.50	72	19.50
11. การเดินทางออกนอกเส้นทางที่กำหนดในการ ท่องเที่ยว เป็นประโยชน์แก่นักท่องเที่ยวทำให้ได้ เห็นสิ่งที่น่าสนใจยิ่งขึ้น	276	74.60	94	25.40
12. ป้ายสื่อความหมายให้ข้อมูลต่างๆ ไม่จำเป็นต้องมี หากสถานที่ท่องเที่ยวนั้นมีเจ้าหน้าที่บรรยายให้ ความรู้อยู่แล้ว	291	78.60	79	21.40
13. กรณีนักท่องเที่ยวมีความสนใจพันธุ์พืชเป็นพิเศษ สามารถขออนุญาตเจ้าหน้าที่เก็บไปศึกษาได้	263	71.10	107	28.90
14. ท่านสามารถนำสัตว์เลี้ยงมาท่องเที่ยวพักผ่อน หย่อนใจภายในพื้นที่ได้	264	71.40	106	28.60
15. สิ่งที่ดีที่สุดที่ท่านจะนำกลับไป คือ ภาพและความ ทรงจำ	354	95.70	16	4.30
รวม	4,119	1,114.50	1,426	385.4
Mean	274.60	74.30	95.07	25.70

ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวใน อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

การศึกษาในส่วนนี้ เป็นการศึกษาเพื่อหาระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ โดยมีข้อคำถามทั้งสิ้น 17 ข้อ โดยคำถามทุกข้อเป็นข้อคำถามตามแบบ Likert Scale มีคำตอบให้เลือกตอบ 5 ตัวเลือก แบ่งการให้คะแนนออกเป็น 5 ระดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุด ได้ 5 คะแนน เห็นด้วยมาก ได้ 4 คะแนน เห็นด้วยปานกลาง ได้ 3 คะแนน เห็นด้วยน้อย 2 คะแนน และไม่เห็นด้วย ได้ 1 คะแนน ซึ่งจากจำนวนข้อคำถามที่มีอยู่ 17 ข้อ ดังนั้น ความเป็นไปได้ของคะแนนที่นักท่องเที่ยวจะได้สูงสุด คือ ไม่เกิน 85 คะแนน (ตอบมีความคิดเห็นด้วยมากที่สุดทุกข้อ) และความเป็นไปได้ของคะแนนที่นักท่องเที่ยวจะได้ต่ำสุด คือ ไม่ต่ำกว่า 17 คะแนน (ตอบไม่เห็นด้วยทุกข้อ) ทั้งนี้ การหาระดับความคิดเห็นสามารถหาได้จากการหาค่าเฉลี่ยคำตอบระดับความคิดเห็นแต่ละข้อของนักท่องเที่ยวทุกคน หลังจากนั้นนำค่าเฉลี่ยความคิดเห็นที่ได้ทุกข้อมาหาค่าเฉลี่ยในภาพรวมอีกครั้งหนึ่ง แล้วจึงนำไปเปรียบเทียบกับอันตรายภาคชั้นที่ได้มีการกำหนดไว้ จะสามารถทำให้ทราบถึงระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ได้ต่อไป

จากผลการศึกษาพบว่า เมื่อแบ่งคะแนนความคิดเห็นออกเป็น 5 ช่วงเท่า ๆ กัน โดยใช้เกณฑ์การหาอันตรายภาคชั้นของคะแนน คือ นำคะแนนสูงสุด (85 คะแนน) ลบด้วยคะแนนต่ำสุด (17 คะแนน) แล้วหารด้วย 5 (ได้ค่าช่วงของคะแนน เท่ากับ 13.60) พบว่า นักท่องเที่ยวที่ทำการศึกษาส่วนใหญ่มีคะแนนความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวอยู่ในช่วง 57.81 – 71.40 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 62.20 รองลงมา มีคะแนนความคิดเห็นอยู่ในช่วง 44.21 – 57.80 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 25.10 และน้อยที่สุดมีคะแนนความคิดเห็นอยู่ในช่วง 17.00 – 30.60 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 0.00 โดยมีคะแนนความคิดเห็นเฉลี่ยเท่ากับ 62.43 คะแนน มีคะแนนความคิดเห็นมากที่สุด เท่ากับ 83 คะแนน และมีคะแนนความคิดเห็นน้อยที่สุด 41 คะแนน รายละเอียดของคะแนนความคิดเห็นปรากฏตามตารางที่ 6

ตารางที่ 6 คะแนนความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

คะแนนความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อ ระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยว	จำนวน (n=370)	ร้อยละ	หมายเหตุ
17.00 – 30.60 คะแนน	0	0.00	เฉลี่ย = 62.43 คะแนน
30.61 – 44.20 คะแนน	1	0.30	มากที่สุด = 83 คะแนน
44.21 – 57.80 คะแนน	93	25.10	น้อยที่สุด = 41 คะแนน
57.81 – 71.40 คะแนน	230	62.20	
71.41 – 85.00 คะแนน	46	12.40	

เมื่อหาค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็น แล้วนำค่าเฉลี่ยที่ได้ของแต่ละข้อมาหาค่าเฉลี่ยในภาพรวม แล้วจึงนำไปเปรียบเทียบกับอันตรภาคชั้นที่ได้กำหนดไว้ พบว่า ค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ มีค่าเท่ากับ 3.67 ซึ่งมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับสูงเกี่ยวกับระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยว ในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่ 8 ได้แก่ “การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวจะช่วยลดความเสียหายที่จะเกิดกับสิ่งแวดล้อม” มีระดับความคิดเห็นมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.18 รองลงมา คือ ข้อที่ 6 “การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวจะเป็นการอนุรักษ์ทรัพยากร ประชาชนสามารถใช้ทรัพยากรได้อย่างยั่งยืน” และ ข้อที่ 7 “การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวจะช่วยลดปริมาณขยะ” มีค่าเฉลี่ยเท่ากันทั้งสองข้อ เท่ากับ 4.15 และข้อที่มีระดับความเห็นด้วยน้อยที่สุด ได้แก่ ข้อ 3 “การเดินทางเข้าถึงอุทยานฯ มีความสะดวก ไม่จำเป็นต้องมีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว” โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.16 ซึ่งปรากฏตามตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

ข้อความ	ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่										Mean	S.D.
	มากที่สุด		มาก		ปานกลาง		น้อย		ไม่เห็นด้วย			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
1. อุทยานฯ มีพื้นที่และปริมาณห้องพักเพียงพอไม่จำเป็นต้องมีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว	62	16.80	114	30.80	97	26.20	55	14.90	42	11.40	3.27	1.23
2. นักท่องเที่ยวเองมีความรู้ความเข้าใจดีพอในการปฏิบัติตัวขณะไปท่องเที่ยว ไม่จำเป็นต้องมีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว	48	13.00	111	30.00	118	31.90	45	12.20	48	13.00	3.18	1.19
3. การเดินทางเข้าถึงอุทยานฯ มีความสะดวกไม่จำเป็นต้องมีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว	56	15.10	99	26.80	112	30.30	55	14.90	48	13.00	3.16	1.23
4. การกำหนดช่วงฤดูกาลให้นักท่องเที่ยวเข้าไปใช้พื้นที่ในอุทยานฯ จะดีกว่าการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว	69	18.60	114	30.80	114	30.80	47	12.70	26	7.00	3.41	1.13
5. การกำหนดขอบเขตการใช้ประโยชน์บนพื้นที่อุทยานฯ จะเป็นการดีกว่าการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว	77	20.80	123	33.20	109	29.50	41	11.10	20	5.40	3.53	1.10
6. การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวจะเป็นการอนุรักษ์ทรัพยากร ประชาชนสามารถใช้ทรัพยากรได้อย่างยั่งยืน	167	45.10	111	30.00	74	20.00	17	4.60	1	0.30	4.15	0.91

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ข้อความ	ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่										Mean	S.D.
	มากที่สุด		มาก		ปานกลาง		น้อย		ไม่เห็นด้วย			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
7. การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวจะช่วยลดปริมาณขยะ	167	45.10	114	30.80	69	18.60	16	4.30	4	1.10	4.15	0.94
8. การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวจะช่วยลดความเสียหายที่จะเกิดกับสิ่งแวดล้อม	157	42.40	132	35.70	71	19.20	9	2.40	1	0.30	4.18	0.84
9. อุทยานฯ มีปริมาณน้ำที่ใช้ในการอุปโภค – บริโภค ไม่เพียงพอหากมีนักท่องเที่ยวในปริมาณมาก	129	34.90	108	29.20	108	29.20	20	5.40	5	1.40	3.91	0.9872
10. หากมีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวจะทำให้นักท่องเที่ยวเบื่อหน่ายไม่อยากที่จะมาท่องเที่ยวในอุทยานฯ	72	19.50	110	29.70	111	30.00	47	12.70	30	8.10	3.40	1.17
11. การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวช่วยลดปัญหาโลกร้อน	117	31.60	106	28.60	106	28.60	25	6.80	16	4.30	3.76	1.10
12. การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวจะทำให้สูญเสียรายได้เป็นจำนวนมาก	84	22.70	102	27.60	138	37.30	40	10.80	6	1.60	3.59	1.00
13. การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวจะทำให้ชาวบ้านขาดรายได้	63	17.00	114	30.80	127	34.30	29	7.80	37	10.00	3.37	1.15

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ข้อความ	ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่										Mean	S.D.
	มากที่สุด		มาก		ปานกลาง		น้อย		ไม่เห็นด้วย			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
14. การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวจะทำให้มีนักท่องเที่ยวต่างชาติลดลง	53	14.30	115	31.10	133	35.90	44	11.90	25	6.8	3.34	1.07
15. การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวจะช่วยลดความแออัดของนักท่องเที่ยว	107	28.90	140	37.80	93	25.10	26	7.00	4	1.10	3.86	0.95
16. การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวเพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองและดูแลรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว	137	37.00	120	32.40	103	27.80	6	1.60	4	1.10	4.03	0.90
17. การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวช่วยป้องกันการเสื่อมโทรมของสถานที่	169	45.70	102	27.60	80	21.60	19	5.10	0	0.00	4.14	0.92
รวม	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	3.67	0.43

การทดสอบหาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

การศึกษาเพื่อหาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยว ซึ่งเป็นการทดสอบสมมติฐาน โดยการนำตัวแปรอิสระที่ได้กำหนดไว้มาจัดแบ่งกลุ่ม หลังจากนั้นนำไปหาความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวซึ่งเป็นตัวแปรตามของการศึกษาโดยใช้สถิติไคสแควร์ ตัวแปรอิสระที่กำหนดไว้ได้จัดแบ่งกลุ่มโดยใช้ลักษณะของตัวแปรที่สามารถแบ่งออกเป็นกลุ่มได้อย่างชัดเจน เช่น ภูมิลำเนา (มีภูมิลำเนาต่างภูมิลำเนาถิ่น) ทั้งนี้ การแบ่งกลุ่มตัวแปรอิสระได้กล่าวในรายละเอียดไว้ในแต่ละสมมติฐานที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรนั้น ๆ ส่วนการแบ่งกลุ่มตัวแปรตาม คือ ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยว ได้จัดแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม ซึ่งแบ่งคะแนนความคิดเห็นออกเป็น 2 ช่วงเท่า ๆ กัน โดยใช้เกณฑ์การหาอันตรภาคชั้นของคะแนน คือ นำคะแนนสูงสุด (83 คะแนน) ลบด้วยคะแนนต่ำสุด (41 คะแนน) แล้วหารด้วย 2 (ได้ค่าช่วงของคะแนนเท่ากับ 21) ได้แก่ กลุ่มที่ 1 คือ กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ หมายถึง กลุ่มนักท่องเที่ยวที่ได้คะแนนความคิดเห็นอยู่ในช่วง 41 – 62 คะแนน ซึ่งนักท่องเที่ยวที่ได้คะแนนอยู่ในกลุ่มนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 206 ราย คิดเป็นร้อยละ 55.7 ส่วนกลุ่มที่ 2 คือ กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ หมายถึง กลุ่มนักท่องเที่ยวที่ได้คะแนนความคิดเห็นอยู่ในช่วง 63 – 83 คะแนน ซึ่งนักท่องเที่ยวที่ได้คะแนนอยู่ในกลุ่มนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 164 ราย คิดเป็นร้อยละ 44.3 หลังจากที่ได้แบ่งกลุ่มตัวแปรอิสระและตัวแปรตามดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น เป็นที่เรียบร้อยแล้ว จากนั้น จึงนำตัวแปรอิสระแต่ละตัวมาหาความสัมพันธ์กับตัวแปรตามเพื่อทำการทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ จากการทดสอบปรากฏผลดังต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 1 ภูมิลำเนาที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

การทดสอบสมมติฐานได้แบ่งระดับของภูมิลำเนาที่อยู่อาศัยของนักท่องเที่ยวออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ (1) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (2) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลางและภาคเหนือ (3) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล และ (4) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออกและภาคตะวันตก ผลการแบ่งกลุ่มพบว่า (1) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาค

ตะวันออกเฉียงเหนือ มีความคิดเห็นมาก ร้อยละ 50.0 และ มีความคิดเห็นน้อย ร้อยละ 50.0 (2) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลางและภาคเหนือ มีความคิดเห็นมาก ร้อยละ 48.5 และ มีความคิดเห็นน้อย ร้อยละ 51.50 (3) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีความคิดเห็นมาก ร้อยละ 62.3 และมีความคิดเห็นน้อย ร้อยละ 37.7 และ (4) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออกและภาคตะวันตก มีความคิดเห็นมาก ร้อยละ 66.0 และ มีความคิดเห็นน้อย ร้อยละ 34.0

เมื่อทดสอบหาความสัมพันธ์ระหว่างภูมิลำเนาที่อยู่อาศัยกับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ โดยใช้สถิติไคสแควร์ พบว่า โอกาสแห่งความเป็นไปได้ (probability) หรือค่า p ของค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้ มีค่าเท่ากับ 0.031 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ (α) ที่กำหนดไว้ 0.05 แสดงว่าภูมิลำเนาที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเมื่อตรวจสอบค่าร้อยละจากตารางความสัมพันธ์ พบว่า กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออกและภาคตะวันตกมีความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ มากที่สุด รองลงมา คือ กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และกลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลางและภาคเหนือ ตามลำดับ จึงสรุปได้ว่า ภูมิลำเนาที่อยู่อาศัยของนักท่องเที่ยวมีผลต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิลำเนาที่อยู่อาศัยกับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

ภูมิลำเนาที่อยู่อาศัย	ความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยว		
	มาก	น้อย	รวม
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	60 (50.0)	60 (50.0)	120 (100.0)
ภาคกลางและภาคเหนือ	47 (48.5)	50 (51.5)	97 (100.0)
กรุงเทพมหานครและปริมณฑล	33 (62.3)	20 (37.7)	53 (100.0)
ภาคตะวันออกและภาคตะวันตก	66 (66.0)	34 (34.0)	100 (100.0)
รวม	206 (55.70)	164 (44.3)	370 (100.0)

Chi – Square = 8.868 p = .031 df = 3

สมมติฐานที่ 2 ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

การทดสอบสมมติฐานได้แบ่งระดับระดับการศึกษาของนักท่องเที่ยวออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ (1) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี (2) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี ผลการแบ่งกลุ่มพบว่า (1) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นมาก ร้อยละ 47.6 และมีความคิดเห็นน้อย ร้อยละ 52.4 (2) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นมาก ร้อยละ 58.8 และมีความคิดเห็นน้อย ร้อยละ 41.2

เมื่อทดสอบหาความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ โดยใช้สถิติไคสแควร์ พบว่า โอกาสแห่งความเป็นไปได้ (probability) หรือค่า p ของค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้ มีค่าเท่ากับ 0.051 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ (α) ที่กำหนดไว้ 0.05 แสดงว่าระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่าระดับการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ที่ใกล้เคียงกัน รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

ระดับการศึกษา	ความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยว		
	มาก	น้อย	รวม
ต่ำกว่าปริญญาตรี	49 (47.6)	54 (52.4)	103 (100.0)
ปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี	157 (58.8)	110 (41.2)	167 (100.0)
รวม	206 (55.70)	164 (44.3)	370 (100.0)

Chi – Square = 3.797 p = .051 df = 1

สมมติฐานที่ 3 อาชีพมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

การทดสอบสมมติฐานได้แบ่งระดับของอาชีพของนักท่องเที่ยวออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ (1) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน อาชีพรับจ้างทั่วไป อาชีพนักเรียน นักศึกษา และอาชีพเกษตรกร (2) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพค้าขาย อาชีพรับราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจและอาชีพแม่บ้าน/ พ่อบ้าน ผลการแบ่งกลุ่มพบว่า (1) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน อาชีพรับจ้างทั่วไป อาชีพนักเรียน นักศึกษา และอาชีพเกษตรกร มีความคิดเห็นมาก ร้อยละ 57.7 และมีความคิดเห็นน้อย ร้อยละ 42.3 (2) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพค้าขาย อาชีพรับราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจและอาชีพแม่บ้าน/ พ่อบ้าน มีความคิดเห็นมาก ร้อยละ 52.4 และ มีความคิดเห็นน้อย ร้อยละ 47.6

เมื่อทดสอบหาความสัมพันธ์ระหว่างระดับอาชีพกับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ โดยใช้สถิติไคสแควร์ พบว่า โอกาสแห่งความเป็นไปได้ (probability) หรือค่า p ของค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้ มีค่าเท่ากับ 0.321 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ (α) ที่กำหนดไว้ 0.05 แสดงว่าระดับอาชีพมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่าระดับอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน อาชีพรับจ้างทั่วไป อาชีพนักเรียน นักศึกษา และอาชีพเกษตรกร กับอาชีพค้าขาย อาชีพรับราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจและอาชีพแม่บ้าน/ พ่อบ้าน มีความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ที่ใกล้เคียงกัน รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 10

ตารางที่ 10 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

อาชีพ	ความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยว		
	มาก	น้อย	รวม
พนักงานบริษัทเอกชน รับจ้างทั่วไป นักเรียน นักศึกษา และเกษตรกร	131 (57.7)	96 (42.3)	227 (100.0)
ค้าขาย รับราชการ/ พนักงาน รัฐวิสาหกิจ และแม่บ้าน/ พ่อบ้าน	75 (52.4)	68 (47.6)	143 (100.0)
รวม	206 (55.70)	164 (44.3)	370 (100.0)

Chi - Square = 0.984 $p = .321$ $df = 1$

สมมติฐานที่ 4 รายได้ต่อเดือนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

การทดสอบสมมติฐานได้แบ่งระดับของรายได้ต่อเดือนของนักท่องเที่ยวออกเป็น 6 กลุ่ม ได้แก่ (1) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ต่อเดือน 0 - 10,000 บาท (2) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ต่อเดือน 10,000 - 20,000 บาท และ (3) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 20,001 บาทขึ้นไป ผลการแบ่งกลุ่มพบว่า (1) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ต่อเดือน 0 - 10,000 บาท มีความคิดเห็นมาก ร้อยละ 55.1 และมีความคิดเห็นน้อย ร้อยละ 44.9 (2) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001 - 20,000 บาท มีความคิดเห็นมาก ร้อยละ 59.2 และ มีความคิดเห็นน้อย ร้อยละ 40.8 และ (3) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 20,001 บาทขึ้นไป มีความคิดเห็นมาก ร้อยละ 47.4 และมีความคิดเห็นน้อย ร้อยละ 52.6

เมื่อทดสอบหาความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อเดือนกับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ โดยใช้สถิติไคสแควร์ พบว่า โอกาสแห่งความเป็นไปได้ (probability) หรือค่า p ของค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้ มีค่าเท่ากับ 0.298 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ (α) ที่กำหนดไว้ 0.05 แสดงว่ารายได้ต่อเดือนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่า นักท่องเที่ยวที่มีรายได้ต่อเดือน 0 - 10,000 บาท รายได้ต่อเดือน 10,000 - 20,000 บาท และมากกว่า 20,001 บาทขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ใกล้เคียงกันรายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 11

ตารางที่ 11 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อเดือนกับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

รายได้ต่อเดือน	ความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยว		
	มาก	น้อย	รวม
0 – 10,000 บาท	86 (55.1)	70 (44.9)	156 (100.0)
10,001 – 20,000 บาท	93 (59.2)	64 (40.8)	157 (100.0)
มากกว่า 20,001 บาทขึ้นไป	27 (47.4)	30 (52.6)	57 (100.0)
รวม	206 (55.70)	164 (44.3)	370 (100.0)

Chi – Square = 2.419 p = .298 df = 2

สมมติฐานที่ 5 ประสพการณ์การเดินทางมาเยือนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อระเบียบการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

การทดสอบสมมติฐานได้แบ่งระดับของประสพการณ์การเดินทางมาเยือนของนักท่องเที่ยวออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ (1) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่ไม่เคยมีประสพการณ์การเดินทางมาเยือน (2) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่เคยมีประสพการณ์การเดินทางมาเยือน ผลการแบ่งกลุ่มพบว่า (1) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่ไม่เคยมีประสพการณ์การเดินทางมาเยือน มีความคิดเห็นมาก ร้อยละ 48.0 และมีความคิดเห็นน้อย ร้อยละ 52.0 (2) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่เคยมีประสพการณ์การเดินทางมาเยือน มีความคิดเห็นมาก ร้อยละ 61.0 และ มีความคิดเห็นน้อย ร้อยละ 39.0

เมื่อทดสอบหาความสัมพันธ์ระหว่างประสพการณ์การเดินทางมาเยือนกับความคิดเห็นต่อระเบียบการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ โดยใช้สถิติไคสแควร์ พบว่า โอกาสแห่งความเป็นไปได้ (probability) หรือค่า p ของค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้ มีค่าเท่ากับ 0.013 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ (α) ที่กำหนดไว้ 0.05 แสดงว่าประสพการณ์การเดินทางมาเยือนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อระเบียบการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเมื่อตรวจสอบค่าร้อยละจากตารางความสัมพันธ์ พบว่า กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีเคยมีประสพการณ์การเดินทางมาเยือนมีความคิดเห็นต่อระเบียบการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ มากกว่ากลุ่มของนักท่องเที่ยวที่ไม่เคยมีประสพการณ์การเดินทางมาเยือน จึงสรุปได้ว่า ประสพการณ์การเดินทางมาเยือนของนักท่องเที่ยวมีผลต่อระเบียบการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 12

ตารางที่ 12 ความสัมพันธ์ระหว่างประสพการณ์การเดินทางมาเยือนกับความคิดเห็นต่อระเบียบการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

ประสพการณ์การเดินทางมาเยือน	ความคิดเห็นต่อระเบียบการจำกัดนักท่องเที่ยว		
	มาก	น้อย	รวม
ไม่เคย	73 (48.0)	79 (52.0)	152 (100.0)
เคย	133 (61.0)	85 (39.0)	218 (100.0)
รวม	206 (55.70)	164 (44.3)	370 (100.0)
Chi - Square = 6.117	p = .013		df = 1

สมมติฐานที่ 6 การพักผ่อนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

การทดสอบสมมติฐานได้แบ่งระดับของการพักผ่อนที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ของนักท่องเที่ยวออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ (1) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่ไม่พักผ่อน และ (2) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่พักผ่อน ผลการแบ่งกลุ่มพบว่า (1) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่ไม่พักผ่อน มีความคิดเห็นมาก ร้อยละ 54.5 และมีความคิดเห็นน้อย ร้อยละ 45.5 และ (2) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่พักผ่อน มีความคิดเห็นมาก ร้อยละ 56.1 และมีความคิดเห็นน้อย ร้อยละ 43.9

เมื่อทดสอบหาความสัมพันธ์ระหว่างการพักผ่อนกับความเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ โดยใช้สถิติไคสแควร์ พบว่าโอกาสแห่งความเป็นไปได้ (probability) หรือค่า p ของค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้ มีค่าเท่ากับ 0.791 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ (α) ที่กำหนดไว้ 0.05 แสดงว่าการพักผ่อนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่านักท่องเที่ยวที่พักผ่อนหรือไม่พักผ่อนมีความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ใกล้เคียงกัน รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 13

ตารางที่ 13 ความสัมพันธ์ระหว่างการพักผ่อนกับความเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

การพักผ่อน	ความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยว		
	มาก	น้อย	รวม
ไม่พักผ่อน	54 (54.5)	45 (45.5)	99 (100.0)
พักผ่อน	152 (56.1)	119 (43.9)	271 (100.0)
รวม	206 (55.70)	164 (44.3)	370 (100.0)

Chi – Square = 0.070 p = .791 df = 1

สมมติฐานที่ 7 พาหนะที่ใช้ในการเดินทางมามีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

การทดสอบสมมติฐานได้แบ่งระดับของพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาของนักท่องเที่ยวออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ (1) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่ใช้รถยนต์ส่วนตัว และ (2) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่ใช้รถโดยสารสาธารณะ ผลการแบ่งกลุ่มพบว่า และ(1) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่ใช้รถยนต์ส่วนตัว มีความคิดเห็นมาก ร้อยละ 56.7 และมีความคิดเห็นน้อย ร้อยละ 43.3 (2) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่ใช้รถโดยสารสาธารณะ มีความคิดเห็นมาก ร้อยละ 53.2 และมีความคิดเห็นน้อย ร้อยละ 46.8

เมื่อทดสอบหาความสัมพันธ์ระหว่างพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมากับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ โดยใช้สถิติไคสแควร์ พบว่า โอกาสแห่งความเป็นไปได้ (probability) หรือค่า p ของค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้ มีค่าเท่ากับ 0.537 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ (α) ที่กำหนดไว้ 0.05 แสดงว่าพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมา มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่า นักท่องเที่ยวที่ใช้รถยนต์ส่วนตัว กับใช้รถโดยสารสาธารณะมีความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ใกล้เคียงกัน รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 14

ตารางที่ 14 ความสัมพันธ์ระหว่างพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมากับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

พาหนะที่ใช้ในการเดินทางมา	ความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยว		
	มาก	น้อย	รวม
ใช้รถยนต์ส่วนตัว	148 (56.7)	113 (43.3)	99 (100.0)
ใช้รถโดยสารสาธารณะ	58 (53.2)	51 (46.8)	271 (100.0)
รวม	206 (55.70)	164 (44.3)	370 (100.0)

Chi – Square = 0.380 p = .537 df = 1

สมมติฐานที่ 8 กลุ่มที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

การทดสอบสมมติฐานได้แบ่งระดับของกลุ่มที่ร่วมเดินทางมาของนักท่องเที่ยวออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ (1) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มาอยู่กับกลุ่มเพื่อน (2) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มาพร้อมกับครอบครัว

- (3) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มากับกลุ่มอื่นๆ ผลการแบ่งกลุ่มพบว่า (1) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มากับเพื่อนมีความคิดเห็นมาก ร้อยละ 54.0 และมีความคิดเห็นน้อย ร้อยละ 46.0 (2) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มากับครอบครัว มีความคิดเห็นมาก ร้อยละ 61.9 และมีความคิดเห็นน้อย ร้อยละ 38.1 (3) กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มากับกลุ่มอื่นๆ มีความคิดเห็นมาก ร้อยละ 49.2 และมีความคิดเห็นน้อย ร้อยละ 50.8

เมื่อทดสอบหาความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อมาตรการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ โดยใช้สถิติไคสแควร์ พบว่า โอกาสแห่งความเป็นไปได้ (probability) หรือค่า p ของค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้ มีค่าเท่ากับ 0.220 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ (α) ที่กำหนดไว้ 0.05 แสดงว่ากลุ่มที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่า นักท่องเที่ยวที่มากับกลุ่มเพื่อน มากับกลุ่มครอบครัว และมากับกลุ่มอื่นๆ มีความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ใกล้เคียงกัน รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 15

ตารางที่ 15 ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่กับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

กลุ่มที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยว	ความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยว		
	มาก	น้อย	รวม
มากับเพื่อน	107 (54.0)	91 (46.0)	198 (100.0)
มากับครอบครัว	70 (61.9)	43 (38.1)	113 (100.0)
มากับกลุ่มอื่นๆ	29 (49.2)	30 (50.8)	59 (100.0)
รวม	206 (55.70)	164 (44.3)	370 (100.0)

Chi – Square = 3.033 $p = .220$ $df = 2$

ตารางที่ 16 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน เพื่อหาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อ
ระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

ตัวแปรอิสระที่ใช้ในการศึกษา	Chi – Square	p
1. ภูมิลาเนาที่อยู่อาศัย	8.868	0.031
2. ระดับการศึกษา	3.797	0.051
3. อาชีพ	0.984	0.321
4. รายได้ต่อเดือน	2.419	0.298
5. ประสบการณ์การเดินทางมาเยือน	6.117	0.013
6. การพักค้างแรมที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่	0.070	0.791
7. พาหนะที่ใช้ในการเดินทางมา	0.380	0.537
8. กลุ่มที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่	3.033	0.220

วิจารณ์

จากการศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ จังหวัด นครราชสีมา ซึ่งสามารถสรุปเป็นข้อๆ ได้ดังนี้

1. ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ พบว่าข้อที่มีคะแนนสูงสุดได้แก่ การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวจะช่วยลดความเสียหายที่จะเกิดกับสิ่งแวดล้อม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.18 ซึ่งนักท่องเที่ยวน่าจะเล็งเห็นประโยชน์ที่ได้รับจากการระเบียบการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวว่า หากมีจำนวนนักท่องเที่ยวที่ขนาดพอดีหรือเหมาะสมก็จะช่วยให้แหล่งท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ไม่ถูกทำลาย หรือเกิดความเสียหายจากการที่นักท่องเที่ยวเข้าไปท่องเที่ยว รวมถึงสามารถเพิ่มระยะเวลาการพักผ่อนของธรรมชาติได้ในระดับหนึ่ง ส่วนข้อที่มีคะแนนต่ำสุด ได้แก่ การเดินทางเข้าถึงอุทยานฯ มีความสะดวก ไม่จำเป็นต้องมีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.16 ซึ่งนักท่องเที่ยวมองว่าอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่มีความสะดวกในการเดินทางเป็นอย่างมาก รวมถึงพื้นที่ท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่มีขนาดใหญ่ เนื่องจากประกอบด้วย 5 จังหวัด จึงทำให้คิดว่าทางอุทยานไม่มีความจำเป็นในการออกระเบียบการการจำกัดมาตรการของนักท่องเที่ยว

2. การทดสอบปัจจัยภูมิภานาที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ พบว่าค่า p ของค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้ มีค่าเท่ากับ 0.031 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ (α) ที่กำหนดไว้ 0.05 แสดงว่าภูมิภานาที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 ซึ่งพบว่ากลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีภูมิภานาอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงและภาคตะวันตกมีความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่มากกว่ากลุ่มของนักท่องเที่ยวกลุ่มอื่นๆ เนื่องจากภูมิภานาดังกล่าว มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ อย่างเช่น อุทยานแห่งชาติทองผาภูมิ อุทยานแห่งชาติเขาสอยดาว จึงทำให้นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้มีความต้องการที่อยากจะเห็นทางอุทยานแห่งชาติมีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว เพื่อความอุดมสมบูรณ์ของแหล่งท่องเที่ยว และธรรมชาติสามารถอยู่ได้อย่างยั่งยืนซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสิทธิรัตน์ (2531) ที่ได้ศึกษาค้นคว้าวิจัยความสามารถทางสังคมสำหรับการท่องเที่ยวชายหาดชะอำ พบว่า ปัจจัยที่สัมพันธ์กับระดับความหนาแน่นที่นักท่องเที่ยวพึงพอใจ ก็คือ ตัวแปรทางการศึกษา ภูมิภานา และสอดคล้องกับงานวิจัยของลำพอง (2535) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสภาพแวดล้อมทางกายภาพบริเวณสะพานข้ามแม่น้ำแคว จังหวัดกาญจนบุรี ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีจังหวัดที่อาศัยอยู่ในปัจจุบันต่างกัน มีผลต่อการพึงพอใจสภาพแวดล้อมทางกายภาพบริเวณสะพานข้ามแม่น้ำแคว จังหวัดกาญจนบุรี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. การทดสอบปัจจัยประสบการณ์การเดินทางมาเยือนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่พบว่า ค่า p ของค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้ มีค่าเท่ากับ 0.013 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ (α) ที่กำหนดไว้ 0.05 แสดงว่าประสบการณ์การเดินทางมาเยือนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งพบว่า กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มีเคยมีประสบการณ์การเดินทางมาเยือนมีความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่มากกว่ากลุ่มของนักท่องเที่ยวที่ไม่เคยมีประสบการณ์การเดินทางมาเยือน สาเหตุอาจเกิดจากกลุ่มของนักท่องเที่ยวที่เคยมีประสบการณ์การเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ อาจเห็นว่ามึนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่เป็นจำนวนมากขึ้น ทำให้ส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศวิทยา อย่างเช่น การก่อกมลพิษทั้งทางอากาศและทางเสียง การมีขยะเพิ่มขึ้น รวมถึงการแย่งกันใช้ทรัพยากรต่างๆ จึงทำให้สูงกว่ากลุ่มของนักท่องเที่ยวที่ไม่เคยมีประสบการณ์การเดินทางมาเยือนดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเสาวนิต (2533) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสภาพแวดล้อมทางกายภาพ

บริเวณชายหาดหัวหิน ผลการศึกษาปรากฏ นักท่องเที่ยวที่มีอายุ การศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ ที่อยู่อาศัย และประสบการณ์การท่องเที่ยวชายทะเลต่างกันมีความพึงพอใจต่อสภาพแวดล้อมบริเวณ ชายหาดแตกต่างกัน และขัดแย้งกับงานวิจัยของลำพอง (2535) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความพึงพอใจของ นักท่องเที่ยวต่อสภาพแวดล้อมทางกายภาพบริเวณสะพานข้ามแม่น้ำแคว จังหวัดกาญจนบุรี ผล การศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีประสบการณ์การท่องเที่ยวต่างกัน มีผลต่อการพึงพอใจ สภาพแวดล้อมทางกายภาพบริเวณสะพานข้ามแม่น้ำแคว จังหวัดกาญจนบุรี แตกต่างกันอย่างไม่มี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปและข้อเสนอแนะ

สรุป

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักท่องเที่ยว การเดินทาง พฤติกรรมการท่องเที่ยว และความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ผลการศึกษาสรุปได้ว่า นักท่องเที่ยวที่ทำการศึกษามีภูมิลำเนาที่อยู่อาศัยในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คิดเป็นร้อยละ 32.40 มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 65.10 มีอาชีพเป็นนักเรียน นักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 31.40 มีรายได้ต่อเดือนอยู่ในช่วง 10,001 – 15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 28.60 ประสบการณ์การเดินทางมาท่องเที่ยว คิดเป็นร้อยละ 58.90 มีการพักค้างแรม คิดเป็นร้อยละ 73.20 มีการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ผ่านทางครอบครัว/ญาติ / เพื่อน คิดเป็นร้อยละ 56.50 มีจุดประสงค์ในการเดินทางเพื่อการพักผ่อน คิดเป็นร้อยละ 47.80 ใช้รถยนต์ส่วนตัวเพื่อมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 67.80 มีการเดินทางมากับกลุ่มเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 53.50 ส่วนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ได้คะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 11.15 คะแนน

ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ผลการศึกษาสรุปได้ว่า ค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ มีค่าเท่ากับ 3.67 ซึ่งมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับสูงเกี่ยวกับระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยว ในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ผลการศึกษาสรุปได้ว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ได้แก่ ภูมิลำเนาที่มีอาชีพและประสบการณ์การเดินทางมาเยือน และปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ได้แก่ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน การพักค้างแรม พาหนะที่ใช้ในการเดินทางมา และกลุ่มที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยว

ข้อเสนอแนะ

1. เนื่องจากค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ อยู่ในระดับสูง ค่าเฉลี่ย 3.67 แสดงว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวเกิดความตระหนักถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติเพิ่มสูงขึ้น ส่วนหนึ่งอาจเกิดจากการรณรงค์ในเรื่องของภาวะโลกร้อน จึงทำให้กลุ่มนักท่องเที่ยวเกิดความตื่นตัวในการร่วมรณรงค์ พร้อมทั้งเห็นด้วยต่อระเบียบการจำกัดนักท่องเที่ยวว่าหากทางอุทยานแห่งชาติมีการจำกัดนักท่องเที่ยวเข้าไปท่องเที่ยวภายในอุทยานจะสามารถช่วยให้ทรัพยากรธรรมชาติเช่น ป่าไม้ สัตว์ป่า มีเวลาในการพักฟื้น และส่งผลให้ทรัพยากรอยู่อย่างยั่งยืน ดังนั้น ภาครัฐควรจะมีการส่งเสริมให้อุทยานแห่งชาติที่อื่นๆ มีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในการเข้าไปท่องเที่ยวในอุทยาน เพื่อช่วยส่งเสริมให้มีการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติให้อยู่ได้อย่างยั่งยืนต่อไป

2. จากผลการวิจัยพบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน รับจ้างทั่วไป นักเรียน นักศึกษา และเกษตรกร มีระดับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ (ร้อยละ 57.7) ซึ่งมากกว่ากลุ่มอาชีพค้าขาย รับราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ และแม่บ้าน/ พ่อบ้าน ที่มีความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ (ร้อยละ 52.4) ดังนั้น หน่วยงานที่มีความเกี่ยวข้องควรจะมีการเผยแพร่ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวให้แก่กลุ่มอาชีพค้าขาย รับราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ และแม่บ้าน/ พ่อบ้านว่าจะมีประโยชน์อย่างไรบ้างต่อแหล่งท่องเที่ยว เพื่อให้นักท่องเที่ยวเกิดการตระหนักรู้ร่วมกันในเรื่องของการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ

3. จากผลการวิจัยพบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่ใช้รถยนต์สาธารณะ มีระดับความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ (ร้อยละ 53.2) ซึ่งน้อยกว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวที่ใช้รถยนต์ส่วนตัวที่มีความคิดเห็นต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ (ร้อยละ 56.7) เนื่องจากเป็นกลุ่มที่ได้รับผลกระทบโดยตรงต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยว ดังนั้น หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องต้องร่วมมือกันรณรงค์ เพื่อสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่กับกลุ่มนักท่องเที่ยว รวมถึงการรณรงค์เพื่อส่งเสริมให้มีการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนให้เกิดขึ้นอย่างแท้จริง

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กรณีการ สิริสิงห์. 2525. เคมีของน้ำ น้ำโสโครก และการวิเคราะห์. บริษัทประยูร, กรุงเทพฯ.

กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช. 2552. สำนักอุทยานแห่งชาติ. แหล่งที่มา:

http://park.dnp.go.th/visitor/nationparkshow.php?PTA_CODE=1001. 10 ตุลาคม 2552.

_____. ฝ่ายระบบฐานข้อมูล ส่วนศึกษาและวิจัยอุทยานแห่งชาติ. แหล่งที่มา:

http://www.dnp.go.th/NPRD/develop/data/statold/10year_50.pdf. 10 ตุลาคม 2552.

คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. 2530. รายงานการประเมินสถานภาพอุทยานแห่งชาติพื้นที่อนุรักษ์สัตว์ป่า และพื้นที่คุ้มครองอื่นๆ ในประเทศไทย. กรมป่าไม้ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และ สำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ, กรุงเทพฯ.

จำรอง เงินดี. 2534. เอกสารการสวนวิชาจิตวิทยาสังคม. ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.

ชวาล แพร์ตกุล. 2526. เทคนิคการเขียนข้อทดสอบ. บริษัทไทยวัฒนาพานิช จำกัด, กรุงเทพฯ.

ดร.รชนี เอมพันธุ์ และ สุรเชษฐ์ เชษฐมาต. 2541. การสัมมนาหัวหน้าอุทยานแห่งชาติและวนอุทยานครั้งที่ 2 ในระหว่างวันที่ 12-15 กันยายน 2541 ณ โรงแรมเชียงใหม่ภูคำ จังหวัดเชียงใหม่. กรุงเทพฯ.

_____. ม.ป.ป. อุทยานแห่งชาติกับการอนุรักษ์. การบริการการจัดการพื้นที่อนุรักษ์และการอนุรักษ์ความหลากหลายทางด้านชีวภาพ (1). ศูนย์วิจัยป่าไม้ คณะวนศาสตร์, กองฝึกอบรม กรมป่าไม้ และ Danish Cooperation for Environment and Development, กรุงเทพฯ.

นพมาศ ชีรวะกิน. 2542. จิตวิทยาสังคมกับชีวิต. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.

- นิวัติ เรืองพานิช. 2542. การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. โครงการตำราชุดการจัดการและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ เล่มที่ 1. คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ. 2531. การวัดทัศนคติ. คณะสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, กรุงเทพฯ.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 6. บริษัทพิงเกอร์แอนด์มีเดีย, กรุงเทพฯ.
- พันทิพา โฉมประดิษฐ์. 2530. ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อแผนการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก บริเวณอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ไพบูรณ์ เทวรักษ์. 2537. จิตวิทยา: ศึกษาพฤติกรรมภายนอกและภายใน. โรงพิมพ์เอส.ดี.เพรส, กรุงเทพฯ.
- ไพศาล หวังพานิช. 2526. การวัดผลการเรียน. สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, กรุงเทพฯ.
- ราชกิจจานุเบกษา. 2504. พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504. เล่มที่ 78. ตอนที่ 80. กรุงเทพฯ.
- ราชกิจจานุเบกษา. 2522. พระราชบัญญัติการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. ฉบับพิเศษ, กรุงเทพฯ.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2525. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. อักษรเจริญทัศน์การพิมพ์. กรุงเทพฯ.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2532. ปทานุกรมสังคมวิทยา. อักษรเจริญทัศน์การพิมพ์, กรุงเทพฯ.
- ราชกิจจานุเบกษา. 2542. พระราชบัญญัติการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2522. ฉบับพิเศษ. เล่มที่ 92. กรุงเทพฯ.

ลักขณา ศรีวัฒน์. 2544. **จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน**. โอ.เอส.พรีนติ้งเฮ้าส์, กรุงเทพฯ

วิจิต อุกะโชค. 2545. **ความคาดหวังและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการเข้าร่วมกิจกรรมล่องแก่งน้ำว้า อำเภอแม่จริม จังหวัดน่าน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วิเชียร เกตุสิงห์. 2524. **คู่มือการวิจัยหลักการสร้างและการวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย**. สำนักพิมพ์เรือนแก้ว, กรุงเทพฯ.

วาชรัตน์ นันทเสน. 2546. **ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อความพร้อมด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอุทยานแห่งชาติภูหินร่องกล้า จังหวัดพิษณุโลก**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ศรีสุรางค์ ทินะกุล, สมจิตติ รัตนอุดมโชค, ทรงศักดิ์ นิธิปริษา, สมศักดิ์ เทศสวัสดิ์วงศ์ และเวชชัย สังข์สาย. 2542. **การคิดและการตัดสินใจ**. โครงการพัฒนาสื่อการศึกษาเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา. เว็บไซต์เอนดูเคชั่น, กรุงเทพฯ.

สมจิตต์ สุพรรณทัศน์. 2534. **พฤติกรรมกรรมการเปลี่ยนแปลง**. วิชาสุขศึกษา. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, กรุงเทพฯ.

สร้อยตระกูล อรรถมานะ. 2545. **พฤติกรรมองค์การ: ทฤษฎีและการประยุกต์**. พิมพ์ครั้งที่ 3. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.

สุชา จันทร์เอม. 2524. **จิตวิทยาสังคม**. สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, กรุงเทพฯ.

เสาวณิต ตั้งตระกูล. 2533. **ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสภาพแวดล้อมทางกายภาพบริเวณชายหาดหัวหิน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

เอกวิทย์ แก้วประดิษฐ์. 2545. **เทคโนโลยีการศึกษา: หลักการและแนวคิดสู่ปฏิบัติ**. งานส่งเสริมการผลิตตำรา มหาวิทยาลัยทักษิณ, สงขลา.

อำนาจ คอวนิช. 2528. **วิทยาศาสตร์ชุมชน**. บริษัทลิฟวิ่ง จำกัด, กรุงเทพฯ.

Best, J. W. 1977. **Research in Education**. Prentice Hall, Inc., New Jersey.

Best, J.W. 1986. **Research in Education**. 5th, Englewood Cliffs, Prentice Hall, Inc, New Jersey.

Bloom, B.S. 1984. **Taxonomy of Educational Objectives, Handbook I: Cognitive Domain**.
Longman: New York.

Foster, C.R. 1971. **Psychology for Life Today**. 3rd, American Technical Society, Chicago.

Good, C.V. 1976. **Dictionary of Education**. McGraw – Hill Book Company, New York.

Krzysztof, P. 1959. **Tourism as the Subject of Interdisciplinary Research: Tourism
Research: Routledge**, London and New York.

Morgan, C.T. and R.A. King. 1971. **Introduction to Psychology**. 4th, McGraw-Hill
Kogakusha, Ltd., Tokyo.

Oskamp, S. 1977. **Attitude and Opinion**. Prentice-Hall, Inc., New Jersey.

Smith, V. 1989. **Host and Guests: The Anthropology of Tourism**. 2nd, University of
Pennsylvania Press, Philadelphia.

Webster. 1984. **Webster's New Riverside University Dictionary**. Houghton Mifflin Company,
USA. Copyright.

Webster, M. 1966. **New World Dictionary**. Compact School World Publishing Company, New York.

Yamane, T. 1973. **Statistics: An Introductory Analysis**. 3rd, Haper & Low, New York.

เลขที่	วันที่
.....

แบบสอบถาม : นักท่องเที่ยว

เรื่อง ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักท่องเที่ยว

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงหน้าข้อความหรือเติมข้อความที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของท่าน

ท่านเป็นคนจังหวัด.....

1. ระดับการศึกษา

- ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย, ปวช
 อนุปริญญา, ปวส, ปวท ปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี

2. ศาสนา

- พุทธ อิสลาม คริสต์ อื่นๆ โปรดระบุ.....

3. อาชีพ

- ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว ราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ แม่บ้าน/พ่อบ้าน
 พนักงานบริษัทเอกชน รับจ้างทั่วไป นักเรียน/นักศึกษา
 เกษตรกรรม ระบุ..... อื่นๆ โปรดระบุ.....

4. ท่านมีรายได้ต่อเดือน

- ต่ำกว่า 5,000 บาท 5,001 – 10,000 บาท 10,001 – 15,000 บาท
 15,001 – 20,000 20,001 – 25,000 บาท มากกว่า 25,000 บาท

ตอนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการเดินทางและพฤติกรรมการท่องเที่ยว

1. ท่านเคยเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่หรือไม่

- ไม่เคย เคย ไปร่ละบุจ่ำนวนครั้งทีเคยมา ครั้ง (ไม่รวมครั้งนี้)

2. ท่านคาดว่าจะพักค้างแรมที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่หรือไม่

- ไม่พักค้างแรม พักค้างคืน จำนวน คืน (ไปร่ละบุ)

3. ท่านทราบข้อมูลเกี่ยวกับอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ – นครราชสีมาจากที่ใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ ครอบครัว/ญาติ/เพื่อน	☐ บริษัททัวร์
☐ นิตยสาร/วารสาร/ใบปลิว	☐ วิทยุ/โทรทัศน์
☐ อินเทอร์เน็ต	☐ อื่นๆ (ไปร่ละบุ)

4. จุดประสงค์ของท่านในการเดินทางมาครั้งนี้ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ เพื่อการศึกษาวิจัย	☐ เพื่อศึกษาธรรมชาติ
☐ เพื่อเข้าอบรมสัมมนา	☐ เป็นเส้นทางผ่าน
☐ ถ่ายรูปวิดีโอ	☐ อื่นๆ ไปร่ละบุ.....

5. ท่านเดินทางมาอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ด้วยพาหนะอะไร

- รถโดยสารสาธารณะ รถยนต์ส่วนตัว รถจักรยานยนต์
 เช่าเหมารถตู้ รถบริษัททัวร์ อื่นๆ โปรดระบุ.....

6. กลุ่มที่ร่วมเดินทางมาเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ในครั้งนี้

- มากับกลุ่มเพื่อน คน มากับครอบครัว คน มากับกลุ่มทัวร์คน
 มากับกลุ่มเพื่อนผสมครอบครัว คน อื่นๆ โปรดระบุ.....

ตอนที่ 3 ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยว

ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่
1. การท่องเที่ยวคือการเดินทางไปเพื่อทัศนศึกษา ประชุมสัมมนา ไปพักผ่อน หรือ ไปเยี่ยมเยือนสถานที่ต่างๆ		
2. การท่องเที่ยวมีวัตถุประสงค์เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจเท่านั้น		
3. การเดินป่าเพื่อศึกษาธรรมชาติ พรรณไม้และสัตว์ป่าเป็นการศึกษาเชิงวิชาการ ไม่จัดเป็นการท่องเที่ยว		
4. สถานที่ท่องเที่ยวตามแหล่งธรรมชาติต่างๆ ควรมีการจำกัดนักท่องเที่ยว		
5. การมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ควรเก็บค่าบริการเข้าชมเพื่อนำเงินมาพัฒนาปรับปรุงสถานที่		
6. นักเดินทางป่าไม่จัดว่าเป็นการท่องเที่ยว		
7. พวกคุณก็ไม่จัดว่าเป็นนักท่องเที่ยว		
8. คนที่เดินทางมาตามลำพังไม่จัดว่าเป็นนักท่องเที่ยว		
9. คนที่เดินทางมาเป็นหมู่คณะจัดว่าเป็นนักท่องเที่ยว		
10. กฎข้อบังคับของสถานที่ตั้งขึ้นนักท่องเที่ยวจะปฏิบัติตามหรือไม่ก็ได้		
11. การเดินออกนอกเส้นทางที่กำหนดในการท่องเที่ยว เป็นประโยชน์แก่นักท่องเที่ยว ทำให้ได้เห็นสิ่งที่น่าสนใจยิ่งขึ้น		
12. ป้ายสื่อความหมายข้อมูลต่างๆ ไม่จำเป็นต้องมี หากสถานที่ท่องเที่ยวนั้นมีเจ้าหน้าที่บรรยายให้ความรู้อยู่แล้ว		
13. กรณีนักท่องเที่ยวมีความสนใจพิเศษเป็นพิเศษสามารถขออนุญาตเจ้าหน้าที่เก็บไปศึกษาได้		
14. ท่องสามารถนำสัตว์เลี้ยงมาท่องเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจบนพื้นที่ด้วยได้		
15. สิ่งที่ดีที่สุดที่ท่านจะนำกลับไปคือภาพและความทรงจำ		

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อระเบียบการการจำกัดนักท่องเที่ยว

(โปรดระบุระดับความคิดเห็นของท่าน โดนลงเครื่องหมาย ✓ ตรงกับระดับความรู้สึกรของท่านมากที่สุด)

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	ไม่เห็นด้วย
1. อุทยานฯ มีพื้นที่และปริมาณห้องพักเพียงพอ ไม่จำเป็นต้องมีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว					
2. นักท่องเที่ยวเองมีความรู้เข้าใจดีพอ ในการปฏิบัติตัว ขณะไปท่องเที่ยว ไม่จำเป็นต้องมีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว					
3. การเดินทางเข้าถึงอุทยานแห่งชาติฯ มีความสะดวก ไม่จำเป็นต้องมีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว					
4. การกำหนดช่วงฤดูกาลให้นักท่องเที่ยวเข้าไปใช้พื้นที่ในอุทยานฯ จะดีกว่าการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว					
5. การกำหนดขอบเขตการใช้ประโยชน์บนพื้นที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่จะเป็นการดีกว่าการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว					
6. การจำกัดนักท่องเที่ยวจะเป็นการอนุรักษ์ทรัพยากร ประชาชนสามารถใช้ทรัพยากรได้อย่างยั่งยืน					
7. การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวจะช่วยลดปริมาณขยะ					
8. การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวจะช่วยลดความเสียหายที่จะเกิดกับสิ่งแวดล้อม					
9. อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ มีปริมาณน้ำที่ใช้ในการอุปโภค – บริโภค ไม่เพียงพอหากมีนักท่องเที่ยวในปริมาณมาก					
10. หากมีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวจะทำให้ นักท่องเที่ยวเบื่อหน่ายไม่อยากที่จะมาท่องเที่ยวในอุทยาน					

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	ไม่เห็นด้วย
แห่งชาติเขาใหญ่ จ.นครราชสีมา					
11. การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวช่วยลดปัญหาโลกร้อน					
12. การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวจะทำให้สูญเสียรายได้จำนวนมาก					
13. การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวจะทำให้ชาวบ้านขาดรายได้					
14. การจำกัดนักท่องเที่ยวจะทำให้มีนักท่องเที่ยวต่างชาติลดลง					
15. การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวจะช่วยลดความแออัดของนักท่องเที่ยว					
16. การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวเพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองและดูแลรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว					
17. การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวช่วยป้องกันการเสื่อมโทรมของสถานที่					

ประวัติการศึกษา และการทำงาน

ชื่อ	นายพีรสิน อางเอี่ยม
เกิดวันที่	1 กันยายน 2506
สถานที่เกิด	อำเภอเดชอุดม จังหวัดอุบลราชธานี
ประวัติการศึกษา	มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม นิเทศศาสตร์
ตำแหน่งปัจจุบัน	พนักงานบริษัท สราญ มีเดีย จำกัด
สถานที่ทำงาน	6/83 อาคารตะวันนารสชิตนันทน์ ถนนวิภาวดี-รังสิต แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900